

Wiadomość Tygodnia

PAPIEŻ W MARSYLII DO DUCHOWIEŃSTWA I OSÓB KONSEKROWANYCH

„Zanieśmy braciom spojrzenie Boga, zanieśmy Bogu pragnienie braci, szerzmy radość Ewangelii” – zaapelował papież spotykając się z duchowieństwem, osobami konsekrowanymi i seminarzystami na modlitwie maryjnej w bazylice Notre Dame de la Garde w Marsylii.

Franciszek podkreślił wymiar maryjny posługi duchownych. Zaznaczył, że kapłani i osoby konsekrowane są powołani do sprawienia, żeby ludzie odczuwali na sobie spojrzenie Jezusa, a jednocześnie, by przyciągać spojrzenia swych braci i sióstr do Jezusa. Zwrócił uwagę, że są oni narzędziami miłosierdzia oraz narzędziami wstawiennictwa. Za: www.misyjne.pl

SŁOWA PAPIESKIEGO POZDROWIENIA

Drodzy bracia i siostry, *bon après-midi!* [dobry wieczór!]

Cieszę się, że mogę rozpocząć moją wizytę, dzieląc z wami tę chwilę modlitwy. Dziękuję kardynałowi Jean-Marc Aveline za słowa powitania i pozdrawiam Jego Ekscelencję abpa Erica de Moulins-Beaufort, moich braci biskupów, ojców rektorów i was wszystkich, kapłanów, diakonów i seminarzystów, osoby konsekrowane, którzy pracujecie w tej archidiecezji z wielkodusznością i zaangażowaniem, aby budować cywilizację spotkania z Bogiem i bliźnim.

Dziękuję za waszą obecność i za waszą postugę, dziękuję także za wasze modlitwy!

Przybywając do Marsylii, dołączyłem do wielkich: do św. Teresy od Dzieciątka Jezus, Karola de Foucauld, Jana Pawła II i wielu innych, którzy przybyli tu jako pielgrzymi, aby powierzyć się *Matce Bożej z Garde*. Pod Jej płaszcz składamy owoce *Spotkań Śródziemnomorskich*, wraz z oczekiwaniami i nadziejami waszych serc.

W czytaniu biblijnym prorok Sofoniasz zachęcił nas do radości i ufności, przypominając, że Pan, nasz Bóg, nie jest daleko, jest tutaj, blisko nas, aby nas zbawić (por. 3, 17). Jest przesłaniem, które w pewien sposób przypomina nam historię tej bazyliki i tego, co ona reprezentuje. Nie została ona bowiem zbudowana na pamiątkę jakiegoś cudu lub szczególnego objawienia, lecz po prostu dlatego, że od XIII wieku święty Lud Boży szukał i znajdował tutaj, na wzgórzu *La Garde*, obecność Pana poprzez oczy Jego Najświętszej Matki. Dlatego przez wieki mieszkańcy Marsylii – zwłaszcza ci, którzy żeglują po falach Morza Śródziemnego – udawali się tam na modlitwę. To był święty Lud Boży, który – użyję tego słowa – „namaścił” to sanktuarium, to miejsce modlitwy. Święty Lud Boży, który, jak mówi Sobór, jest nieomylny *in credendo*.

Dziś, *Bonne Mère* jest dla wszystkich bohaterką czulego „skrzyżowania spojrzeń”: z jednej strony spojrzenia Jezusa, na którego zawsze nam wskazuje i którego miłość odzwierciedla się w Jej oczach – najbardziej autentycznym gestem Matki Bożej jest: „Czyńcie to, co On wam powie”, wskazując na Jezusa – z drugiej strony spojrzenia wielu mężczyzn i kobiet w każdym wieku i w każdym stanie, których gromadzi i przyprawdza do Boga, jak przypomnieliśmy na początku tej modlitwy, stawiając u Jej stóp

zapaloną świecę. Tak więc, na skrzyżowaniu narodów, jakim jest Marsylia, właśnie nad tym skrzyżowaniem spojrzeń chciałbym się z wami zastanowić, ponieważ wydaje mi się, że *wymiar maryjny* naszej postugi dobrze się w nim wyraża. Również my, kapłani, osoby konsekrowane, diakoni, jesteśmy bowiem powołani do sprawienia, żeby ludzie odczuwali na sobie spojrzenie Jezusa, a jednocześnie, by przyciągać spojrzenia naszych braci i siostr do Jezusa. Wymiana spojrzeń. W pierwszym przypadku jesteśmy *narzędziami miłosierdzia*, w drugim *narzędziami wstawienia*.

Pierwsze spojrzenie – Jezusa, który obdarza człowieka czułością. Jest to spojrzenie idące z góry na dół, nie po to jednak, by osądzać, lecz aby podnieść powalonych na ziemię. Jest to spojrzenie pełne czułości, jaka jaśnieje w oczach Maryi. A my, powołani do przekazywania tego spojrzenia, jesteśmy zobowiązani do uniżenia się, odczuwania współczucia – podkreślam to słowo: współczucie. Nie zapominajmy, że Bożym stylem jest bliskość, współczucie i czułość – do przyswojenia sobie „cierpliwej i umacniającej życzliwości Dobrego Pasterza, który nie odrzuca zagubionej owcy, ale bierze ją na ramiona i raduje się z jej powrotu do owczarni (por. Łk 15, 4-7)” (Kongregacja ds. duchowieństwa, Dyrektorium o posłudze i życiu kapłanów, 30). Lubię myśleć, że Pan nie potrafi uczynić gestu wskazania palcem, aby osądzić, ale wie, jak wykonać gest wyciągnięcia ręki, aby podnieść.

Bracia, siostry, uczmy się z tego spojrzenia, nie pozwólmy, żeby minął dzień bez wspomnienia chwili, kiedy spoczęło ono na nas. Uczynimy je naszym, żeby być mężczyznami i kobietami współczucia. Bliskość, współczucie, czułość. Nie zapominajmy o tym. Bycie współczującymi oznacza bliskość i czułość. Otwórzmy drzwi kościołów i plebanii, ale przede wszystkim drzwi serca, aby poprzez naszą łagodność, życzliwość i gościnność ukazać oblicze naszego Pana. Ktokolwiek do was podejdzie, niech nie znajdzie dystansu i osądu, lecz świadectwo pokornej radości, bardziej owocne niż jakakolwiek dostrzegalna zdolność. Niech zranieni życiem znajdą bezpieczną przystań, gościnność, w waszym spojrzeniu, otuchę w waszym uścisku, czułość w waszych dłoniach, zdolnych do otarcia łez. Pomimo wielu zajęć każdego dnia, nie pozwólcie, proszę was, żeby zabrakło ciepła ojcowskiego i macierzyńskiego spojrzenia Boga. A kapłanów proszę: w Sakramencie Pokuty zawsze przebaczajcie! Bądźcie hojni, tak jak Bóg jest hojny wobec nas. Przebaczajcie! Z Bożym przebaczeniem otwiera się wiele dróg w życiu. Wspaniale jest to czynić, hojnie rozdając Jego przebaczenie, zawsze, zawsze, aby poprzez łaskę uwolnić ludzi z okowów grzechu i uwolnić ich od blokad, wyrzutów sumienia, urazów i lęków, których sami nie mogą pokonać. Wspaniale jest odkrywać ze zdumieniem, w każdym wieku, radość rozświetlania życia sakramentami, w chwilach radosnych i smutnych, i przekazywania, w imię Boga, nieoczekiwanych nadziei: Jego bliskości, która pociesza, Jego współczucia, które leczy, Jego czułości, która porusza. Bliskość, współczucie, czułość. Bądźcie blisko wszystkich, zwłaszcza słabych i najuboższych, i nigdy nie pozwólcie, aby tym, którzy cierpią, zabrakło waszej uważnej i dyskretnej bliskości. W ten sposób będzie wzrastać w nich, ale także w was, wiara, która ożywia tęraźniejszość, nadzieja, która otwiera na przyszłość i miłość, która trwa wiecznie. Oto pierwszy ruch: zanieśenie braciom

spojrzenia Jezusa. Jest tylko jedna sytuacja w życiu, w której dopuszczalne jest patrzenie na kogoś z góry: to jest wtedy, gdy próbujemy wziąć go za rękę, aby go podnieść. W innych sytuacjach jest to grzech pychy. Patrzcie na osoby, które są na dnie i swoją ręką – świadomie lub nieświadomie – proszą was, abyście ich podnieśli. Weźcie ich za rękę i podnieście: to bardzo piękny gest, gest, którego nie można dokonać bez czułości.

Jest też *drugie spojrzenie*: mężczyzn i kobiet, którzy zwracają się do Jezusa. Podobnie jak Maryja, która w Kanie Galilejskiej dostrzegła i zanosła przed Pana troski dwojga nowożeńców (por. J 2, 3), również wy jesteście powołani, aby stać się dla innych – mężczyznami i kobietami dla innych – głosem, który wstawia się za innymi (por. Rz 8, 34). Wówczas odmawianie brewiarza, codzienne rozważanie słowa Bożego, różaniec i każda inna modlitwa – polecam zwłaszcza adorację. Utraciliśmy trochę sens adoracji, musimy je odzyskać, polecam to wam. Wszystkie te modlitwy będą wypełnione twarzami tych, których Opatrzność stawia na drodze. Zanieście ze sobą ich oczy, ich głosy, ich pytania: przy stole eucharystycznym, przed tabernakulum lub w ciszy waszego pokoju, gdzie Ojciec widzi (por. Mt 6, 6). Będziecie ich wiernym echem jako orędownicy, jako „aniołowie na ziemi”, posłańcy, którzy przynoszą wszystko „przed majestat Pański” (Tb 12, 12).

Chciałbym podsumować tę krótką medytację, zwracając waszą uwagę na trzy wizerunki Maryi, które są czczone w tej bazylice. Pierwszym z nich jest *duży obraz stojący na jej szczycie*, który przedstawia Ją jako trzymającą błogosławiące Dzieciątko Jezus: otóż, podobnie jak Maryja, niesiemy błogosławieństwo i pokój Jezusa wszędzie, do każdej rodziny i w każde serce. Zasiwajcie pokój! Jest to spojrzenie miłosierdzia. Drugi obraz znajduje się pod nami, w krypcie: jest to *Dziewica z bukietem*, dar hojnego świeckiego. Również Ona niesie Dzieciątko Jezus na ramieniu i pokazuje Je nam, ale w drugiej ręce, zamiast berła, trzyma bukiet kwiatów. To sprawia, że myślimy o tym, jak Maryja, wzór Kościoła, przedstawiając nam swojego Syna, przedstawia Mu również nas, jak bukiet kwiatów, w którym każda osoba jest wyjątkowa, jest piękna i cenna w oczach Ojca. Jest to spojrzenie wstawienia. To jest bardzo ważne: wstawienie. Pierwszym było miłosierne spojrzenie Matki Bożej, to jest spojrzenie wstawienia. Wreszcie trzeci obraz to ten, który widzimy tutaj w centrum, na ołtarzu, który uderza blaskiem, jakim promieniuje. My również, drodzy bracia i siostry, stajemy się żywą Ewangelią w takim stopniu, w jakim ją dajemy, wykraczając poza nasze ograniczenia, odbijając Jej światło i piękno pokornym, radosnym życiem, bogatym w gorliwość apostołską. Niech zachęta w tym będzie dla nas wielu misjonarzy, którzy wyruszyli z tego wysokiego miejsca, by głosić całemu światu dobrą nowinę o Jezusie Chrystusie.

Umiłowani, zanieśmy braciom spojrzenie Boga, zanieśmy Bogu pragnienie braci, szerzmy radość Ewangelii. Takie jest nasze życie i jest ono niezwykle piękne, pomimo trudów i upadków, także naszych grzechów. Módlmy się razem do Matki Bożej, aby nam towarzyszyła i aby nas strzegła. I proszę, abyście modlili się za mnie.

Za: www.vatican.va

Wiadomości krajowe

W LICHENIU KONGRES „PARAFIA JUTRA” - CO DALEJ?

Katecheza dorosłych, formacja do ewangelizacji, zmiana języka w Kościele, kształtowanie wśród świeckich i duchownych umiejętności komunikacji i zdolności do budowania relacji – to tylko niektóre spośród postulatów, które wybrzmiały w trakcie sesji podsumowującej Kongres „Parafia jutra”.

Podczas sesji zaprezentowane zostały wyniki prac w sześciu grupach, które obradowały w czasie Kongresu. Jak zapowiedział ks. prof. Tomasz Wielebski, postulaty przedstawione zostaną Komisji Duszpasterstwa oraz Komisji ds. Nowej Ewangelizacji KEP.

W ramach Kongresu „Parafia jutra” odbyło się 6 sesji tematycznych, w czasie których uczestnicy Kongresu dyskutowali w mniejszych grupach i wypracowywali konkretne postulaty. Podczas spotkania podsumowującego Kongres przedstawione zostały wnioski.

„Liturgia w centrum życia parafii” – to tytuł pierwszej sesji. Jej uczestnicy zwrócili uwagę na centralne znaczenie liturgii w życiu parafii, której nie zastąpią żadne inne aktywności czy „eventy”. Podkreślili potrzebę poważnej formacji do liturgii i przez liturgię – dla świeckich (np. przez organizowanie cykli katechez na te tematy, spotkań kręgu liturgicznego itp.) i duchownych (np. poprzez podjęcie refleksji nad treścią listu apostołskiego „Desiderio desideravi” w trakcie spotkań dla

księży). Zwracali przy tym uwagę na duże zainteresowanie tematyką liturgiczną. Uczestnicy sesji mówili o akcentowaniu wspólnotowego charakteru liturgii, poprzez włączanie do aktywnego udziału uformowanych świeckich. Wśród propozycji pojawił się też postulat ewangelizacji pobożności ludowej czy pilnej aktualizacji zasad transmisji liturgii.

Wykład wprowadzający podczas sesji pt. „Parafia szukająca” wygłosił ks. prof. dr hab. Leszek Szewczyk z UŚ. Mówił o misji ewangelizacyjnej Kościoła, o otwarciu wspólnoty na członków różnych grup kulturowych i narodowościowych oraz o dostosowaniu treści i formy przepowiadania słowa Bożego do współczesnych odbiorców.

Uczestnicy dyskusji zwrócili uwagę, że podejmując ten temat należy zadać sobie pytanie o to, kogo szukamy, gdzie szukamy i w jaki sposób szukamy, a punktem wyjścia musi być pytanie o naszą własną tożsamość – czy wiem, kim jestem i jakie jest moje powołanie. Podkreślali, że model duszpasterstwa sakramentalnego już nie wystarcza. Trzeba szukać nowych metod ewangelizacji bez usuwania tego, co już funkcjonuje, a pierwszym narzędziem ewangelizacji jest homilia. Potrzeba też formacji do ewangelizacji. Mówili również o konieczności odnowy języka Kościoła, uproszczenia przepowiadania bez zubażania treści a także o tym,

jak ważne jest ludzkie i pełne szacunku podejście do słuchaczy.

Jakie są „Formacyjne zadania parafii”? Uczestnicy grupy, w której omawiano to zagadnienie podkreślali, że podstawowym zadaniem formacyjnym parafii jest doprowadzenie do osobowej relacji z Bogiem. Głoszenie orędzia o zbawieniu powinno więc poprzedzać wszelkiego rodzaju napominanie i pouczenia. Zwracali uwagę na to, by przenosić akcenty z duszpasterstwa dzieci na duszpasterstwo młodzieży i dorosłych oraz z duszpasterstwa usługowego na duszpasterstwo, w którym wierni są inspirowani do współpracy. Mówili o roli świeckich w misji, roli ruchów religijnych oraz znaczeniu duszpasterstwa elit.

Uczestnicy spotkania mówili o przestrzeniach formacji w parafii, jakie tworzy sprawowanie sakramentów. Podkreślali wagę sakramentu pokuty i konieczność stwarzania warunków do kierownictwa duchowego a także adoracji Najświętszego Sakramentu. Mówili, że duszpasterstwo nie powinno ograniczać się do podążania za rokiem liturgicznym, ale mieć szerszy charakter i być planowane w przestrzeni kilku lat. Postulowali codzienną homilię i odchodzenie od homilii dla dzieci podczas mszy, gdzie większość stanowią dorośli.

Wskazywali na takie narzędzie formacyjne, jakim mogłyby być indywidualne

spotkania i rozmowy zarówno z liderami grup parafialnych, jak i kandydatami do sakramentów, zwłaszcza bierzmowania. Zwracali uwagę, że tego rodzaju praktyki spotykają się z bardzo dobrym odbiorem. Mowa była również o formacji chorych i samotnych podczas odwiedzin w domach, o często niewykorzystanej przestrzeni formacyjnej, jaką jest kancelaria parafialna oraz o formacji w cyberprzestrzeni.

„Rodzina w parafii” – pod tym hasłem obradowała kolejna grupa uczestników Kongresu. Powrót do katechumenatu rodzinnego. Dobra, stała formacja rodzin. Parafialne jubileusz małżeńskie. Organizowanie w parafii dziecięcych uroczystości i świąt a także np. dni skupienia dla rodzin w pobliskim sanktuarium – to tylko niektóre z pojawiających się postulatów. Wiele z nich dotyczyło przygotowania do małżeństwa. Zwracano uwagę, że mogłoby ono mieć katechumenalny charakter, że powinno się szerzej włączać pary małżeńskie do prowadzenia przygotowania, że należy dążyć do optymalnego przygotowania z uwzględnieniem różnych sytuacji życiowych kandydatów. Zgłaszano uwagi, że protokół przedślubny powinien być podpisywany w wersji najnowszej i przed księdzem a nie, co się zdarza, przed świeckimi.

Członkowie grupy mówili też o szczególnym znaczeniu kolędy jako okazji do poznawania rodzin, o tym jak ułatwić małżonkom wspólne uczestnictwo w niedzielnej Eucharystii, o tym, że w każdej parafii powinna być jakaś przestrzeń dla mam karmiących oraz o homiliach – tak, by na mszach z udziałem dzieci rodzice mogli usłyszeć też słowo skierowane do dorosłych.

Zwracano uwagę na znaczenie promowania wspólnot dla małżeństw. Mówiono również o potrzebie umiejętnego

towarzyszenia związkom niesakramentalnym i konieczności formacji kapłanów do takiego towarzyszenia. Była też mowa o tym, jakie znaczenie ma pokazywanie przykładów rodziny chrześcijańskiej w mediach, jednak nie w sposób infantylny.

„Parafia a lokalne instytucje życia społecznego” – członkowie tej grupy zwracali uwagę na potrzebę diagnozy możliwości parafii w tym względzie oraz planowania działań. Mówili o konieczności zwiększenia udziału świeckich w kontaktach z lokalnymi instytucjami, z uwagi m.in. na to, że zmiany personalne w parafiach mogą niepotrzebnie wpływać na zmianę tych relacji. Zwracali uwagę na to, że wspólny cel zawsze integruje środowisko, podkreślali jednak również konieczność weryfikacji podejmowanych wspólnie z innymi podmiotami inicjatyw.

O tożsamości świeckich i prezbiterów mówili uczestnicy ostatniej grupy, która przedstawiła swoje wnioski na Kongresie. Zwrócili uwagę, że tożsamość te nie są przeciwstawne, ale wzajemnie się uzupełniają. Podkreślili, że parafia powinna stwarzać przestrzeń do odkrywania swego powołania oraz możliwość jego realizacji. Mówili w tym kontekście o wielkiej sile wspólnot i stowarzyszeń ludzi świeckich. Wskazywali na potrzebę odnowy i poszukiwania nowych form deuterokatechumenatu oraz katechezy dorosłych.

Sugerowali, że potrzebny jest namysł Kościoła nad prezbiteratem i wypracowania jego nowego socjologicznego modelu. Rozważać też można modele życia wspólnego prezbiterów, kwestię celibatu oraz formację z uwzględnieniem nowych wyzwań. Ważne jest odkrywanie powołania do diakonatu stałego.

Członkowie grupy poświęcili też część swoich dyskusji rozważaniom nad współpracą, współdziałaniem i

współodpowiedzialnością świeckich i prezbiterów. Wskazywali, że kluczowa jest tu komunikacja, kształtowanie cech ludzkich, zdolność budowania relacji umiejętność wzajemnego poznawania swoich prawdziwych potrzeb.

Zdawali też pytanie o to, czy na pewno wszystkie formy aktywności parafialnej należy kontynuować, czy niektórym nie powinniśmy dać odejść, po to, by nie angażować się w coś, co nie jest już językiem współczesności. (Postulat ten został podany w wątpliwość podczas dyskusji, która wywiązała się po prezentacji. Zwrócono uwagę, że mogłoby się to wiązać z wykluczeniem osób starszych).

Podczas dyskusji postawiono m.in. pytania o finanse parafii jutra oraz o możliwości działania w kontekście zmniejszającej się liczby kapłanów. Pojawił się też m.in. postulat dokładniejszych wskazówek odnośnie prowadzenia związków niesakramentalnych w kontekście papieskiej adhortacji „Amoris laetitia”. Mówiono również o współpracy między różnymi środowiskami i inicjatywami duszpasterskimi.

Jak zapowiedział ks. prof. Tomasz Wielebski, postulaty przedstawione zostaną Komisji Duszpasterstwa oraz Komisji ds. Nowej Ewangelizacji KEP, po to, by wokół tych postulatów budować pewną wizję odnowy parafii w Polsce. – Winniśmy wskazać pewien nowy model pracy Kościoła w Polsce – podkreślił.

II Kongres Teologii Praktycznej „Parafia jutra” odbywał się od 19 do 21 września w Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej. Ponad stu uczestników – naukowców, duszpasterzy i świeckich przedstawicieli wspólnot parafialnych zastanawiało się, przed jakimi wyzwaniami stoi lub wkrótce stanie Kościół w Polsce i jakie działania w związku z tym należy podejmować w parafiach. Za: KAI

NOWA KONSULTA KWPZZZ

W dniach 19-20 września 2023 r. odbyło się w Częstochowie 147. Zebranie Plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych w Polsce, które było zebrań sprawozdawczo-wyborczym. Na przewodniczącą Konferencji ŻZZ została wybrana m. Ewa Kaczmarek MChR.

Uprawnione do głosowania członkinie Konferencji wybrały na kolejną kadencję 2023-2026 8-osobową Konsultę, w skład której weszły: m. Dąbrówka Augustyn – słuźebniczka śląska, m. Ewa Kaczmarek – misjonarka Chrystusa Króla dla Polonii, m. Teresa Maciuszek – albertynka, m. Natanaela Dziubata – boromeuszka trzebnicka, m. Marcelina Kuśmierz – benedyktyńska misjonarka, m. Brygida Olędzka – loretanka, m. Beata Mazur – urszulanka SJK i s. Rut Koprucha – de Notre Dame. Spośród konsulterek

na przewodniczącą Konferencji ŻZZ została wybrana m. Ewa Kaczmarek.

„Matka Ewa wyjaśniając powód, dla którego przyjęła wybór, powiedziała: «Proszę Sióstr, bardzo dziękuję za zaufanie. Jesteśmy młodym Zgromadzeniem, które miało burzliwą historię. Korzystaliśmy z pomocy bardzo wielu sióstr, Konferencji i Konsulty przez długie lata, nigdy same się nie angażując, po prostu nie mając możliwości. Więc jeśli teraz mnie siostry o coś proszą – o wykłady czy spotkania – nigdy nie mówię „nie”. Mówię to z pełną świadomością, że robię to w duchu wdzięczności. Z pomocą Sióstr zrobię wszystko i będę służyć zgromadzeniom i Kościołowi w Polsce tak, jak będę potrafiła.»”

Matka Ewa wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Misjonek Chrystusa Króla dla Polonii Zagranicznej w 1986 roku. Pierwszą profesję zakonną złożyła w 1989 roku, a wieczystą w 1994 roku.

Pełniła w Zgromadzeniu wiele obowiązków, pracowała m. in. w kuchni, a następnie w szkole jako katechetka. Pełniła posługę przełożonej wspólnoty lokalnej, a przez 8 lat pracowała w formacji młodych sióstr jako mistrzyni junioratu. W 2006 roku uzyskała stopień doktora w zakresie Historii Kościoła na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na podstawie dysertacji „Polityka władz partyjnych i rządowych wobec żeńskich zgromadzeń zakonnych w Polsce w latach 1945-1956”. W latach 2008-2014 była wikarią generalną, a od 9 lat jest przełożoną generalną Sióstr Misjonek. Od 2014 roku pełni rolę konsultora Komisji Konferencji Episkopatu Polski ds. Polonii i Polaków za Granicą. Przez ostatnią 3-letnią kadencję była Wiceprzewodniczącą Konsulty KWPZZZ.

s. *Krescencja Huk / KWPZZZ*

NOWY ZARZĄD FEDERACJI SIÓSTR BERNARDYNEK

W dniach 18-21 września br. w Kalwarii Zebrzydowskiej, pod opieką Matki Bożej Kalwaryjskiej oraz Ojców Bernardynów odbył się Zjazd Federacji Sióstr Bernardynek. Obecne były przełożone wraz z delegatkami z dziewięciu klasztorów w Polsce. Spotkaniu towarzyszył asystent Federacji – o. Tytus Fułat OFM. Głównym celem spotkania był wybór nowej prezeski oraz rady. Decyzją Kapituły na prezeskę Federacji – na drugą kadencję – została wybrana m. Weronika Węgrzyn OSFB z Klasztoru w Zakliczynie.

Następnie dokonano wyboru czterech radnych oraz ekonomki federalnej: s. Józefa Revai z Klasztoru w Warcie, m. Lidia Antoniak z Klasztoru w Łodzi, m. Ludwika Synkowicz z Klasztoru w Zakliczynie i s. Kamila Hadamek z Klasztoru w Łowiczu.

Na ekonomkę Federacji wybrano s. Józefę Revai z Warty.

M. Weronika Węgrzyn podziękowała za minione sześćdziesiąt lat, na które składało się wiele podjętych i doprowadzonych do końca inicjatyw, m. in. na nowo opracowanie charyzmatu Sióstr Bernardynek oraz zgodnie z wymogami instrukcji Cororans – dostosowanie do jej przepisów Konstytucji i Statutów, czego również podjął się i dokonał asystent Federacji o. Tytus Fułat OFM. Utworzona też została

strona Federacji, nowe logo oraz Hymn. Na minioną kadencję przypadło świętowanie jubileuszy: 560-lecie istnienia Zakonu i 60-lecie Federacji. M. Prezeska podziękowała również za okazane zaufanie, wspólną modlitwę i duchowy wkład w budowanie Federacji.

Części spotkania towarzyszył prowincjał Bernardynów – o. Egidiusz Włodarczyk OFM, który przewodniczył Mszy świętej o św. Franciszku z Asyżu. Następnie – po raz pierwszy jako nowo wybrany prowincjał – spotkał się z siostrami, obiecując odwiedzić wszystkie klasztory Sióstr.

Uczestniczki spotkania wysłuchały konferencji, które wygłosił o. Anicet Gruszczyński OFM. Pomimo, że spotkanie miało charakter sprawozdawczy – wyborczy, wspólna modlitwa, radosna, franciszkańska atmosfera oraz budowanie wzajemnych więzi i relacji, wypełniały wszystkie chwile.

Za: www.bernardynki.org

W TUCHOWIE ZAKOŃCZYŁA SIĘ XXVI KAPITUŁA GENERALNA REDEMPTORYSTÓW

W tuchowskim klasztorze ojców redemptorystów zakończyła się trzecia, europejska faza XXVI Kapituły Generalnej Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela trwająca od 12 września. W Kapitułę wzięli udział redemptoryści pracujący zarówno w Polsce, jak i wielu miejscach całego świata.

– Niemal 40 redemptorystów z całej Europy, wśród których obecny był o. Rogerio Gomes CSsR, przełożony generalny Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela, zastanawiało się, jak realizować decyzje podjęte przed rokiem w Rzymie podczas głównej kanonicznej fazy Kapituły Generalnej – *mówił o. Witold Hetnar, delegat na Kapitułę Generalną Prowincji Warszawskiej Redemptorystów.*

O ile decyzje podjęte w Rzymie dotyczyły życia i posługi redemptorystów na całym świecie, to refleksja podejmowana w Tuchowie skupiona była na Europie – zauważył o. Witold Hetnar.

– Podobne spotkania redemptorystów miały miejsce w ostatnich miesiącach na wszystkich kontynentach. Opracowany został plan działania na najbliższe lata. Ojcowie i bracia kapitułarze, a także świeccy współpracownicy redemptorystów postarali się, aby był on jak najbardziej konkretny wskazujący cele do osiągnięcia – jak również metody i osoby za to odpowiedzialne – wraz z zarysowanymi terminami. Zakres refleksji obejmował główne wymiary życia redemptorystów: tożsamość redemptorystowską, konsekrację zakonną, misję redemptorystów, formację

i posługę przełożonych – *zaznaczył delegat na Kapitułę Generalną Prowincji Warszawskiej Redemptorystów.*

Omówiono też bieżące sprawy istotne dla europejskich redemptorystów, m.in.: powstanie – w wyniku reorganizacji – nowych

provincji zgromadzenia czy też troskę redemptorystów w Europie o misje w Afryce i na Madagaskarze. Wybrani zostali współpracownicy, którzy w ciągu najbliższych sześciu lat będą koordynować misje redemptorystów w całej Europie – dodał o. Witold Hetnar CSsR.
Za: www.redemptor.pl

MISJONARZE ŚWIĘTUJĄ 75. LECIE SWOJEJ OBECNOŚCI WE WROCŁAWIU

W niedzielę, 24 września br. miała miejsce uroczystość jubileuszowa 90-lecia konsekracji kościoła parafialnego pw. św. Józefa Rzemieślnika we Wrocławiu, a także 75-ta rocznica rozpoczęcia pracy duszpasterskiej w tejże parafii przez Księża Misjonarzy. Kościół św. Józefa został wybudowany w latach 1932-1933 według projektu J. v. Ohlena. Dnia 26 września 1933 r. arcybiskup metropolita wrocławski, kard. Adolf Bertram dokonał konsekracji nowego kościoła. Podczas oblężenia Festung Breslau (Twierdzy Wrocław) kościół został podpalony przez obrońców twierdzy 29 marca 1945 r.

Po upadku Festung Breslau, 1 czerwca 1945 r. zapadła decyzja o odbudowie kościoła. 19 marca 1946 r. bp Ferche (sufragan wrocławski) poświęcił odbudowany kościół. W 1948 roku posługę duszpasterską objęli Księża Misjonarze św. Wincentego a Paulo.

Powyższe uroczystości połączono z Jubileuszem 65-lecia kapłaństwa ks. bpa Pawła Sochy CM oraz Jego Złotym Jubileuszem święceń biskupich. Wspomniano także, że 65 lat temu, bezpośrednio po święceniach kapłańskich, przez rok pracował w parafii ks. Jan Socha CM, zmarły w 2010 r. brat ks. biskupa Pawła. Uroczystościom przewodniczył bp Paweł Socha CM. *Sekretariat Prowincji CM*

OJCIEC KUPCZAK O SYNODZIE: W PAŹDZIERNIKU BĘDZIEMY OBSERWOWALI POTĘŻNE ZDERZENIE RÓŻNYCH WIZJI KOŚCIOŁA

W październiku będziemy obserwowali potężne zderzenie różnych wizji Kościoła biskupów z różnych części świata w kwestii m.in. kapłaństwa kobiet, stosunku do ruchu LGBT czy sprawowania władzy w Kościele – powiedział PAP dominikanin o. Jarosław Kupczak z Papieskiego Uniwersytetu Świętego Tomasza z Akwinu w Rzymie.

Od 4 do 29 października 2023 r. w Rzymie odbędzie się pierwsza sesja XVI Zgromadzenia Ogólnego Zwyczajnego Synodu Biskupów "Ku Kościołowi synodalnemu: komunika, uczestnictwo i misja". Ojciec Kupczak poinformował, że na synod przyjadą delegacje biskupów, reprezentujące episkopaty z całego świata. W skład polskiej delegacji wejdą przewodniczący KEP abp Stanisław Gądecki, wiceprzewodniczący KEP abp Marek Jędraszewski i koordynator synodu w Kościele w Polsce abp Adrian Galbas.

Dodał, że poza delegacjami konferencji episkopatów, papież Franciszek zaprosił na synod wybranych przez siebie biskupów i pracowników kurii rzymskiej. "Z Polski osobą wybraną przez papieża jest metropolita łódzki kard. Grzegorz Rys" – powiedział. Dominikanin zaznaczył, że w synodzie weźmie udział również spora reprezentacja zakonów męskich i żeńskich a także wiernych świeckich. Jednym z reprezentantów osób świeckich z Europy będzie Polak, prof. Aleksander Bańka. "Podobnie jak w podczas poprzednich synodów, w synodzie o synodalności udział wezmą także obserwatorzy z innych Kościołów" – zastrzegł.

Ojciec Kupczak wyjaśnił, że pierwsza sesja synodu odbędzie się w październiku 2023 roku, a druga, kończąca cały proces synodalny, będzie miała miejsce jesienią 2024 roku. Przypomnił, że proces synodalny miał kilka etapów: pierwszy etap rozpoczął się

w 2021 roku i polegał głównie na zebraniu materiału do obrad rzymskich. "Mielśmy szerokie konsultacje w poszczególnych diecezjach, w parafiach odbywały się spotkania synodalne, do różnych zakonów, uczelni katolickich, wspólnot, ruchów i stowarzyszeń zostały rozesłane ankiety z pytaniami, które miały na celu wywołanie dyskusji o przyszłości Kościoła. Te wszystkie refleksje zostały następnie zebrane i powstały z nich syntezy na poziomie krajów" – mówił.

Dodał, że kolejnym etapem synodu były spotkania, które odbywały się na poszczególnych kontynentach. "Europejskie zgromadzenie odbyło się w dniach od 5 do 9 lutego w Pradze" – przypomniał.

Ojciec Kupczak przyznał, że trudno dziś przewidzieć, w jakim kierunku potoczą się obrady zgromadzenia synodalnego w Rzymie. "Podczas obrad zderzają się ze sobą bardzo różne sposoby widzenia spraw Kościoła biskupów z różnych części świata. Różnice, w jaki ten sam problem postrzegają biskupi z Europy, z Azji czy Afryki są często bardzo duże i dotyczą kwestii, które budzą największe emocje: kapłaństwa kobiet, stosunku do ruchu LGBT czy sprawowania władzy w Kościele" – ocenił. "W październiku będziemy obserwowali potężne zderzenie dużych bloków w Kościele" – stwierdził.

Jednocześnie podkreślił, że "na tym polega wartość tego synodu". "Papież Franciszek zachęca do otwartego mówienia o problemach i otwartego stawiania pytań. O to właśnie mu chodzi" – zaznaczył.

Zapytany o słowa emerytowanego prefekta Kongregacji Nauki Wiary kard. Gerharda Millera, który w kontekście trwającego synodu mówił o konieczności obrony niezmiennej doktryny

Kościół, ojciec Kupczak zaznaczył, że „dostrzega tu pewne niebezpieczeństwo”.

“W Kościele rzeczywiście zachodzą ogromne zmiany, ale są to zmiany nie w sensie zmiany doktryny, ale zmiany geografii katolicyzmu. Podczas Soboru Watykańskiego II większość biskupów pochodziła z Europy i to było świadectwem dwóch tysięcy lat katolicyzmu, którego centrum stanowiła Europa. Nie do wszystkich dotarło, że Europa staje się dziś najbardziej zdechrystianizowanym kontynentem na świecie a prymat myśli europejskiej w Kościele skończył się” – mówił.

Podkreślił, że skończył się również prymat europejskiej teologii w Kościele. “Wielkie dziedzictwo katolicyzmu europejskiego jest dziś tak puste, jak kościoły we Francji czy w Niemczech. Rozwiązania francuskie i niemieckie nie mogą już być stosowane na całym świecie, ponieważ francuska i niemiecka teologia jest skażona kryzysem wiary, który przeżywają Kościoły w tych krajach” – ocenił.

Zdaniem ojca Kupczaka, od Kościoła od zawsze troszczył się o “nienaruszenie depozytu wiary”. “Z drugiej strony Kościół jest zanurzony w historii. W ciągu wieków zmieniała się liturgia, zmieniał się język używany w Kościele, zmieniały się systemy filozoficzne, za pomocą których Kościół próbował zrozumieć, co Bóg do niego mówi. Jest więc pewien dialog teologii z różnymi tradycjami. Dzisiaj jest to także dialog teologii z naukami o człowieku: socjologią, psychologią, z naukami humanistycznymi” – przypomniał.

Jednocześnie dominikanin zastrzegł, że ten dialog musi mieć charakter “kontrkulturowy”. “Ten dialog nie może polegać na poddaniu się modom, ale ma być szukaniem prawdy. Kościół musi prowadzić ten dialog, troszcząc się jednocześnie o zachowanie Bożego objawienia” – podkreślił. Jak wyjaśnił, prowadzenie tego dialogu jest jednym z głównych wyzwań stojących przed uczestnikami synodu.

Według ojca Kupczaka, papież Franciszek, w odróżnieniu od Jana Pawła II i Benedykta XVI, nie jest profesorem teologii, lecz jest duszpasterzem. “Papież próbuje stworzyć nowy język. Chce mówić językiem, który znacznie bardziej, niż to miało miejsce w przypadku jego poprzedników, czerpie z psychologii, socjologii i nauk humanistycznych. Ma to swoją wartość, ponieważ metafory, których używa, często bardzo trafiają do współczesnych ludzi” – mówił. Zaznaczył, że podejście papieża Franciszka niesie ze sobą zarówno szansę, jak i niebezpieczeństwo “podatności na spłylenie przekazu i różne interpretacje, niekoniecznie związane z wielowiekowym dziedzictwem Kościoła”.

Ojciec Kupczak przypomniał, że już Sobór Watykański II dopuścił w Kościele “różne sposoby myślenia o Bogu i człowieku wewnątrz jednej ortodoksji katolickiej”. “Myślę tu o różnych tradycjach duchowości, bogactwie myśli liturgicznej, różnych tradycjach teologicznych. Papież Franciszek, który pochodzi z Ameryki Południowej, kontynentu o innej wrażliwości teologicznej, świadomie próbuje dopuścić do głosu w swoich dokumentach i w języku, którym mówi, różne sposoby wyrażania prawdy o Bogu i człowieku” – powiedział.

Zdaniem dominikanina, ten pluralizm tematów pokazuje to, co już istnieje w Kościele, z drugiej strony nie może zagrozić dziedzictwu wiary, które spaja katolików. “Różne języki i tradycje – tak, ale jedność depozytu wiary musi pozostać nienaruszona” – stwierdził.

Jak zaznaczył, od początku pontyfikatu papieża Franciszka w najważniejszych dokumentach pojawia się słowo “inkluzywność”. “To słowo pojawia się zawsze w kontekście wezwania Kościoła do ewangelizacji. Papież chce przypominać, że chrześcijanie nie mogą przestać na tym, że sami otrzymali dar wiary, ale muszą być aktywni misyjnie, mówić innym o Chrystusie. Inkluzywność to zaproszenie dla wszystkich do przyścia do Kościoła, to wezwanie dla chrześcijan do pozbycia się uprzedzeń kulturowych, społecznych i etycznych oraz próba dotarcia z Ewangelią także do tych, którymi dotąd Kościół się specjalnie nie interesował” – wyjaśnił.

Jednocześnie zastrzegł, że w dzisiejszej debacie teologicznej pojęcia “inkluzywność” używa się w kontekście “przyjmowania wszystkich, bez stawiania wymagań”.

“Bycie w Kościele wiąże się z przyjęciem orędzia zbawienia, a więc z przyjęciem Jezusa Chrystusa, z całym Jego nauczaniem. Tu jest granica inkluzywności, bo przecież są ludzie, którzy dzisiaj na tak sformułowane zaproszenie mówią: +nie+. Zapomnienie o tym jest głównym zagrożeniem, które wiąże się z pojęciem inkluzywności” – stwierdził.
Za: www.gosc.pl

ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI DLA BR. EUGENIUSZA KRETA OH

Na wniosek dyrektora Domu Pomocy Społecznej Zakonu Bonifratrów w Iwoniczu Pana Tomasza Póchlópka, Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda nadał odznaczenie państwowe Bratu Eugeniuszowi Kretowi OH za zasługi w działalności społecznej na rzecz osób potrzebujących pomocy i wsparcia, zagrożonych wykluczeniem społecznym a szczególnie za zasługi na rzecz Domu Pomocy Społecznej Zakonu Bonifratrów w Iwoniczu.

Złoty Krzyż Zasługi dnia 31 sierpnia 2023 r. podczas obchodów Jubileuszu 100-

lecia przybycia Bonifratrów do Iwonicza połączonych z XVI Podkarpackim Festiwalem Rekreacji i Zabawy Pożegnanie Lata, w imieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wręczył II Wicewojewoda Podkarpacki Pan Radosław Wiatr.

Br. Eugeniusz Kret od wielu dekad działa w obszarze szeroko rozumianej pomocy społecznej.

Jako wieloletni przełożony bonifraterskich konwentów i dzieł apostolskich w Konarach koło Krakowa, Iwoniczu i Prudniku, a przez dwie kadencje w latach 2010-2018 jako prowincjał Prowincji Polskiej Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego p.w. Zwiastowania NMP aktywnie

wspierał działania oraz nowe inicjatywy na rzecz osób z niepełnosprawnościami, między innymi w formie Warsztatów Terapii Zajęciowej, Środowiskowego Domu

Samopomocy czy Zakładu Aktywności Zawodowej, otwierając w ten sposób nowe horyzonty osobom z

niepełnosprawnościami w duchu charyzmatu św. Jana Bożego.

Za: www.bonifratrzy.pl

DZIEŃ DZIĘKCZYNIENIA ZA ZGROMADZENIE KSIĘŻY MARIANÓW

Pielgrzymi w Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej dziękowali w modlitwie podczas Mszy św. 17 września za powołanie i posługę Zgromadzenia Księży Marianów na całym świecie.

Okazją do wyrażenia wdzięczności za działalność braci i księży marianów była 322. rocznica śmierci św. o. Stanisława Papczyńskiego, który w 1670 r. złożył deklarację założenia zakonu. Zgromadzenie Księży Marianów jest szczególnie wezwane do zgłębiania tajemnicy Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny i szerzenia kultu maryjnego, do modlitwy za zmarłych oraz apostołatu, czyli działalności duszpasterskiej, misyjnej i prowadzenia dzieł miłosierdzia. Dziś marianie posługują w 19 krajach.

Południowej Mszy św. w niedzielę w bazylice licheńskiej przewodniczył ks. Sławomir Homoncik MIC, kustosz sanktuarium. W głoszonej homilii przytoczył wciąż aktualne słowa o. Papczyńskiego, który zgodnie z przesłaniem Pisma Świętego zachęcał do modlitwy za nieprzyjaciół Boga i Kościoła oraz do przebaczenia. Ksiądz kustosz podkreślił w odniesieniu do Ewangelii, że

pierwszym krokiem do przebaczenia jest doświadczenie Bożego miłosierdzia w sercu.

Po Mszy św. wierni przeszli w procesji do kaplicy św. Stanisława Papczyńskiego, gdzie złożono kwiaty przy relikwiach świętego założyciela zgromadzenia, odśpiewano hymn mariański oraz odmówiono modlitwę.

Za: www.lichen.pl

GUANELLIANIE: DAĆ POGODNĄ PRZYSZŁOŚĆ

Ten tytuł jest chyba najbardziej trafiony do wydarzenia, które miało miejsce 22 września w Rodzinnym Domu Dziecka „Dar Serca” w Skawinie, prowadzonym przez księży i braci Guanellianów.

W tym właśnie dniu, przełożony Delegatury Europejskiej, ks. Fabio Pallotta sdc poświęcił nowe mieszkanie „treningowe”

dla wychowanków domu dziecka, którzy rozpoczynają samodzielne życie.

Nowe mieszkanie, oddalone od domu dziecka o kilka kilometrów jest projektem usamodzielniania się wychowanków domów dziecka, którzy po osiągnięciu dojrzałości rozpoczynają samodzielne życie. Guanellianie pragnąc towarzyszyć im w tym często trudnym procesie usamodzielniania, otworzyli tzw. Mieszkanie treningowe, które będzie początkiem ich dorosłego życia. Wielkie podziękowania należą się także Dobroczyńcom, którzy pomogli w realizacji tego projektu, w nadziei, że w przyszłości powstaną kolejne tego typu miejsca dające pogodną przyszłość tym, których życie nie rozpierzchło. Ks. Wiesław Baniak sdc

PIELGRZYMKĄ ŚWIECKICH FRANCISZKANÓW DO KALWARII ZEBRZYDOWSKIEJ

W niedzielę, 24 września, do kalwaryjskiego sanktuarium przybyli w dorocznej pielgrzymce członkowie Franciszkańskiego Zakonu Świeckich regionu krakowskiego. Uroczystej Mszy św. w bazylice przewodniczył o. Egidiusz Włodarczyk OFM, Minister Prowincjalny Bernardynów.

Ojciec Prowincjał rozpoczął homilię od przywołania przykładów i częstych schematów myślenia o potrzebie życia na ziemi w zdrowiu i błogosławieństwie Bożym, a po śmierci otrzymaniu nagrody wiecznej.

– Problem pojawia się wtedy, kiedy docierają do nas informacje, że ktoś, kto według naszej wiedzy nie miał z Panem Bogiem za wiele wspólnego, nie zadawał sobie takiego trudu, jak my, przed śmiercią przystępuje do spowiedzi, otrzymuje rozgrzeszenie, mając nadzieję na to samo niebo, do którego my się wybieramy – mówił kaznodzieja.

Dalej zadał pytanie – po co w takim razie się męczyć – czy nie lepiej żyć tak, jak się komu podoba, a potem wypowiadać się i umrzeć spokojnie? Odpowiedział, że jest to „pokusa umeblowania nieba” i dyktowania Bogu, gdzie ma kogo ulokować i zwrócił uwagę, że odpowiedź na chęć narzucenia Bogu swojego sposobu myślenia jest zawarta w dzisiejszej Ewangelii.

– Jakie przesłanie zawierają dzisiejsze teksty biblijne? Po pierwsze zachęcają nas, byśmy nie bawili się w portierów nieba. Pan Bóg kieruje się zupełnie inną logiką od naszej. Pokazał to na

krzyżu. Zostali przy nim najbliżsi, najwierniejsi, ale to nie im mówi o niebie. Obiecuje je łotrowi, który w ostatniej chwili życia, ostatkiem sił wyszeptał: wspomnij na mnie – zwrócił uwagę.

Drugim powodem, dla którego należy trwać na Bożej drodze, nie czekając na ostatni możliwy moment, jest fakt, że nie możemy być pewni, czy i my nawrócimy się przed samą śmiercią, żyjąc wcześniej zupełnie inaczej.

– Zamiast sprawdzać, czy Pan Bóg na pewno jest sprawiedliwy, zajmijmy się tym, by żyć tak, byśmy w każdej chwili mogli powiedzieć te same słowa, które Paweł napisał do Filipian: Chrystus będzie uwielbiony w moim ciebie, czy to przez życie, czy przez śmierć – zakończył Prowincjał.

Na modlitwę do Matki Bożej Kalwaryjskiej przybyło 21 wspólnot Franciszkańskiego Zakonu Świeckich z regionu krakowskiego. Przed Eucharystią wzięli udział w Drodze Krzyżowej na Dróżkach Kalwaryjskich.o. *Tarsycjusz Bukowski OFM* |

Za: www.kalwaria.eu

WARSZAWSCY SALEZJANIE OTRZYMALI DOTACJĘ NA BRANŻOWE CENTRA UMIEJĘTNOŚCI

Inspektorium Warszawskie pw. św. Stanisława Kostki (PLE) zdobyła dotację w wysokości 28 000 000 złotych na realizację Branżowych Centrów Umiejętności w dziedzinie: przemysłu meblarskiego w zakresie stolarstwa i tapicerstwa przy Branżowej Szkole Specjalnej I Stopnia zlokalizowanej w miejscowości Różanystok (województwo podlaskie) oraz w dziedzinie eksploatacji i utrzymania kolejowych środków transportu przy Salezjańskich Szkołach Rzemiosł zlokalizowanych w mieście Łódź (województwo łódzkie), gdzie organem prowadzącym obu szkół jest Inspektorium Warszawskie. Kwota dofinansowania na każde z centrów wynosi 14 000 000 złotych.

W dniu 11 września bieżącego roku odbyło się uroczyste podpisanie umowy dotyczącej utworzenia BCU w Różanystoku oraz przekazanie osobiście przez wiceministra edukacji i nauki – Dariusza Piontkowskiego – symbolicznego cheku na utworzenie nowej placówki na ręce ks. dra Tadeusza Jareckiego, przełożonego Inspektorii św. Stanisława Kostki w Warszawie. W spotkaniu wzięli także udział: wojewoda podlaski Bohdan Paszkowski, starosta sokólski Piotr Rećko, podlaski kurator oświaty Beata Pietruszka, burmistrz Dąbrowy Białostockiej Artur Gajlewicz, dyrektor Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Producentów Mebli Michał Strzelecki.

Ksiądz Inspektor wyraził przekonanie, że Centrum przyczyni się do zmiany kształcenia zawodowego w Polsce, ale także rozwoju gospodarki. Młodzież i dorośli będą kształcić się w BCU na stolarzy i tapicerów w ramach zajęć stacjonarnych: szkoleń zawodowych, kursów i szkoleń branżowych. Działania inwestycyjne obejmują budowę całkowicie nowego budynku edukacyjnego: hali, przeznaczonej na funkcjonowanie BCU Przemysłu Meblarskiego. Hala będzie wyposażona w nowoczesny sprzęt tzn. innowacyjny park maszynowy, którego elementy są niezbędne do prowadzenia nowoczesnej nauki zawodu. Dodatkowym wyposażeniem BCU będzie Mobilne Centrum Edukacyjne (Meblo-Bus) umożliwiające dotarcie z ofertą do tych osób, które nie będą miały możliwości stacjonarnego odbycia kursów i szkoleń, jako działanie uzupełniające do platformy zdalnego nauczania. W ten sposób powstanie zaawansowany technologicznie ośrodek kształcenia, szkolenia i egzaminowania oraz zostanie stworzona przestrzeń dla ścisłej współpracy biznesu (producentami mebli) z edukacją zawodową w dziedzinie przemysłu meblarskiego.

BCU, które będzie prowadzić Inspektorium Warszawskie, będzie jedyne w całym kraju dla tej konkretnej dziedziny. Centrum wesprze rozwój kształcenia zawodowego (branżowego oraz technicznego) dodatkowo zaawansowanymi technologicznie ośrodkami kształcenia, szkolenia i egzaminowania w danej branży. Wieloaspektowy projekt pokazuje, że w szkolnictwie zawodowym najważniejsza jest współpraca między różnymi podmiotami – szkołami, przedsiębiorcami, organizacjami branżowymi, instytucjami badawczymi i uczelniami wyższymi. Naszym partnerem w realizacji projektu w Różanystoku jest Ogólnopolska Izba Gospodarcza Producentów Mebli.

– „Oferujemy młodym ludziom integralny rozwój, dbamy o ich rozwój intelektualny i duchowy, ale także uczymy ich konkretnego zawodu, aby jako dojrzałych ludzi wprowadzić w konkretne życie zawodowe” – powiedział ks. Jarecki.

Nauka w Branżowym Centrum Umiejętności będzie prowadzona zgodnie z wartościami salezjańskimi oraz poszanowaniem praw i godności ludzkiej. Będzie się również rozwijać u podopiecznych wrażliwość na problemy ekologiczne, socjologiczne i etyczne. W ramach działalności BCU będą także przeprowadzone konferencje branżowe, organizowane dni otwarte i wyjazdy studyjne. Realizacja obu projektów rozpocznie się już w 2023 roku. Pierwsze kursy i szkolenia w Branżowym Centrum Umiejętności rozpoczną się już pod koniec 2024 roku
Za: www.infoans.org

Refleksja tygodnia

PRZEMYTNICY BOŻEGO SŁOWA 1979 - 1989

W wyniku swoich dobrze zaplanowanych i przemyślanych działań o. Leonard Węgrzyniak OP z Wiktorówek w latach 1979-1989 r. uruchomił jedną z najlepiej zorganizowanych dróg przerzutu literatury religijnej na Słowację, a ci którzy w niej uczestniczyli zostali nazwani Przemycnikami Bożego Słowa.

Szczególnie pomocne okazało się w tym wypadku środowisko Koła Przewodników Tatrzańskich przy Oddziale PTTK w Gliwicach oraz mieszkańcy polskiego Spisza pracujący na co dzień w lasach TANAP (Tatrzański Narodny Park w Czechosłowacji). – Podczas pierwszej pielgrzymki Ojca Św. do Polski w 1979 r. środowisko związane z Wiktorówkami zorganizowało akcję przeprowadzenia przez „zieloną” granicę blisko 300 pielgrzymów z Czechosłowacji na spotkanie z Janem Pawłem II na krakowskich Błoniach. Akcja przebiegła bezproblemowo i przy tej okazji nawiązane zostały użyteczne kontakty. Pozyskano adresy, a przeprowadzanie ludzi przez granicę dało później początek przerzutowi literatury religijnej. Ważne były również kontakty nawiązane przez pracowników polskich udających się na Słowację i do Czech na 2-3 miesięczne kontrakty. Poznane i sprawdzone osoby wciągano później do siatki dystrybucji książek – opowiada Piotr Bąk, starosta tatrzański.

Problemem było znaleźć osoby, które odbiorą przerzut po drugiej stronie. – My sobie w kraju wyobrażamy, że po książki od razu zgłaszały się, osoby nic bardziej mylnego – Tam był kościół podzielony byli „księża patrioci” lojalni wobec reżimu, trzeba było wcześniej sprawdzić przed dostarczeniem, czy przypadkiem ksiądz w parafii nie współpracuje ze służbami, a to bardzo subtelna i wyrafinowana praca. Nietrafiony kontakt mógł doprowadzić do wpadki – zaznacza Piotr Bąk.

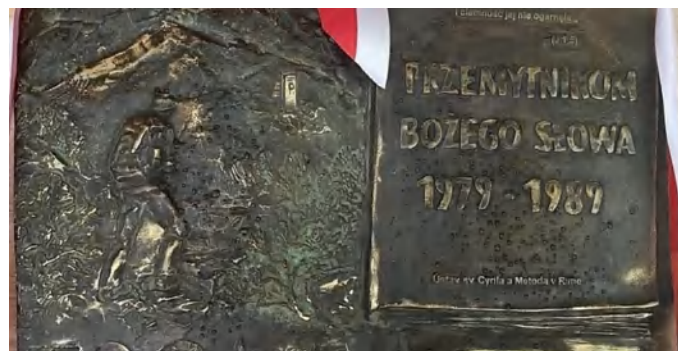
W latach osiemdziesiątych XX w. dla polskiego przemycnika wpadka z literaturą katolicką nie groziła już tak wielkimi represjami. Natomiast schwytywanie obywateli Czechosłowacji z przemycaną nielegalnie literaturą religijną powodowało daleko idące konsekwencje, nieporównywalnie bardziej groźne niż dla przemycnika Polaka. Stąd dostarczając książki należało zachować maksymalną ostrożność, by nie narazić niepotrzebnie słowackiego odbiorcy. Uczestnictwo w ryzykownej akcji przemytu i dalsze rozprowadzenie literatury w kraju było ze strony obywateli Czechosłowacji aktem wielkiej odwagi.

W działaniach o. Leonarda od początku uczestniczył przewodnik tatrzański z Gliwic Kazimierz Gajos „Ciupaska”. Okazał się on niezwykle skutecznym wykonawcą akcji przemytu „bożego słowa”. W oparciu o Koło Przewodników Tatrzańskich w Gliwicach, Kazimierz Gajos zorganizował siatkę przerzutową zdolną przemycać za granicę duże ilości literatury. Przy okazji przeprowadzania pielgrzymów słowackich na spotkanie z Janem Pawłem II w 1979 r. udało się pozyskać osobę ze szczególnymi kompetencjami dotyczącymi granicy państwa. Osobą tą był płk Czesław Ferenc, były szef sztabu Górnośląskiej Brygady Wojsk Ochrony Pogranicza w Gliwicach.

Jako pierwszy z prośbą o pomoc w przetruciu książek do Czechosłowacji zwrócił się do ojca Leonarda dziekan zakopiański ks. Władysław Curzydło, który otrzymał na plebanię transport dostarczony ciężarówką należącą do Episkopatu Polski. Obok Episkopatu transporty książek dostarczane były również do

Zakopanego przez grupy osób świeckich z Poznania, Wrocławia i Szczecina. W tym wypadku docierały one do Polski drogą morską, ukryte w kontenerach z towarami. Ojciec Leonard wspomina, że gdy pewnego razu udał się do Szczecina odebrać zamówiony wydruk książeczki „Królowa Tatr” drukarze poprosili, aby przybył większym samochodem, bo mają coś jeszcze do przekazania. W ten sposób zainicjowany został drugi szlak dostaw.

Książki na teren Podhala docierały, przeważnie w ilości kilku ton w jednym transporcie i były rozwożone samochodem „Żuk” przez ojca Leonarda do tajnych magazynów. Magazyny znajdowały się u Franciszka Czernika w Poroninie oraz u Zofii Gombos w Jurgowie. Na Wiktorówkach książek nigdy nie magazynowano. Cenną pomocą było poparcie zakopiańskiego dziekana ks. Władysława Curzydły, który udostępniał swoje kontakty, zaplecze parafialne i doświadczenie osobiste. Informacje o oczekiwanym transporcie książek przekazywała pani Irena Bogdanik, gospodyni na plebani parafii Najświętszej Rodziny w Zakopanem.

– Technika przerzutu książek przez granicę była różna. Książki zabierali często „na drogę” udający się na Słowację ratownicy i przewodnicy. Jednak tym sposobem nie było możliwe przerzucanie tak wielkiej ilości jaka zalegała w magazynach ojca Leonarda. Dlatego obok klasycznej metody „plecakowej” wykorzystywano przede wszystkim pracowników leśnych z Czarnej Góry, Jurgowa i Rzepisk wyjeżdżających codziennie autobusami zakładowymi do pracy w TANAP – wspomina Piotr Bąk.

Przejazd autobusów odbywał się przez przejście małego ruchu granicznego w Jurgowie. Robotnicy leśni po przewiezieniu przez granicę wysyłali książki pocztą ze Starego Smokowca pod odpowiednie adresy lub przekazywali w bezpośrednim kontakcie. Dwu – lub trzykrotnie w ramach „współpracy” z zaprzyjaźnionym celnikiem udało się przemyścić przez Jurgów całego „Żuka” pełnego książek. Akcją przerzutu literatury przez przejście w Jurgowie organizował i bezpośrednio nią kierował Józef Kubicz z Rzepisk. Książki docierały między innymi do środowiska związanego z tajnym kościołem w rejonie Bańskiej Bystrzycy.

Duża ilość literatury przemykana była przez Beskidy oraz gęsto zaludnione tereny wiejskie na Śląsku Cieszyńskim i w rejonie Jastrzębia Zdroju, gdzie szczególną pomysłowością wykazywali się Kazimierz Gajos, Józef Mazgaj, Bernard Heryszek oraz inni przewodnicy z Koła Przewodników Tatrzańskich w Gliwicach. Korzystali oni oczywiście ze wsparcia i wiedzy płk Czesława

Ference Niektóre miejscowości podzielone granicą państwową pozwoliły na wypracowanie metody polegającej na wymianie małych 4-5 kg paczek w bezpośrednim kontakcie na granicy. Samochód Kazimierza Gajosa w tym wypadku był chroniony immunitetem sędziowskim jego małżonki. „Ciupaska” posiadał również specjalny list od biskupa Damiana Zimonia zobowiązujący duchownych na terenie diecezji do udzielania mu wszelkiej pomocy.

– W drugiej połowie lat osiemdziesiątych informację o „pomocy dla katolików słowackich” zamieścił „Głos Ameryki” wyświadczając tym „niedźwiedzią przysługę”, gdyż w efekcie trzeba było całą akcję zawiesić na kilka miesięcy. Ponadto w Szczecinie celnicy odkryli w kontenerze na statku transport książek. Po kilku miesiącach książki trafiły jednak na jedną z parafii, a po upływie pewnego czasu udało się dyskretnie je stamtąd zabrać – opowiada Piotr Bąk.

Podczas obozów wędrownych w słowackich Tatrach, Niżnych Tatrach i Wielkiej Fatrze członkowie 1 Drużyny Harcerzy im. księcia Józefa Poniatowskiego mieli niejednokrotnie okazję przekonać się jak wielki jest głód literatury religijnej na Słowacji. Współpracując z ojcem Leonardem początkowo okazjonalnie, a od 1987 r. systematycznie, drużyna podjęła akcję przerzutu wydawnictw katolickich do Czechosłowacji. Wydawnictwa pobierano z magazynu znajdującego się u Franciszka Czernika w Poroninie. Były to książki w języku słowackim, pochodzące z wydawnictwa Instytutu Św. Cyryla i Metodego w Rzymie, min.: Pismo Św., katechizmy, rozważania teologiczne, literatura dla dzieci, a także prace historyczne ks. Antona Hlinki. Dodatkowo kasety video o tematyce religijnej. Materiały przetrucano przez granicę sposobem „na skrzynkę”, przez przejścia graniczne lub wysyłano pocztą, jako odpowiednio spreparowane paczki. Po stronie słowackiej dystrybucją zajmowało się 17 osób, niektórzy z księży, odbiorców literatury, pełnili później ważne funkcje w diecezji spiskiej. Większość literatury trafiała do czterech siatek odbiorców, które zorganizowali: księża Štefan Mordel w Starym Smokowcu, Ľudovít Šlepecký w Ždziarze, Jozef Frelich w Lipotowskim Mikulaszu i pallotynka, siostra Bogdana Pápežová w Janove u Litomyšľa w Czechach.

Ksiądz Štefan Mordel urządził na plebani w Starym Smokowcu amatorskie studio, w którym dorabiano do otrzymanych kaset video dubbing w języku słowackim. Tak uzupełnione kasety powielano w większej ilości, a następnie rozprowadzano na obszarze całej Słowacji poprzez przyjeżdżających na wakacje do Smokowca zaufanych księży i gości.

– W oparciu o dotychczasowy, wstępny stan badań prowadzonych przez IPN za uprawnione można uznać przypuszczenie, że Służba Bezpieczeństwa, jednostki Zwiadu WOP i struktury podległe MON nie dysponowały wiedzą dotyczącą udziału harcerzy z Zakopanego w przerzucie przez granicę (do ówczesnej Czechosłowacji) w latach 1987-89 literatury religijnej dla Słowaków – podkreśla Piotr Bąk.

W 1988 roku podobną akcję – przerzutu literatury religijnej na Słowację – zainicjował ks. Szczepan Gacek z parafii na

Chramcówkach. Zwrócił się on o pomoc w zorganizowaniu grupy przerzutowej do Zdzisława Ignacoka, który skutecznie podjął się tego zadania z pomocą ludzi „Solidarności”, taksówkarzy – Jana Stramy, Stanisława Wójcika oraz Andrzeja Hołego , Krzysztofa Owczarka, Krzysztofa Wojteckiego. W akcji uczestniczyli także ks. Wiesław Cygan oraz Jerzy i Zofia Bobikowie, a z młodszego pokolenia Michał Gościej i Robert Bachleda. Z odbiorcami literatury na Słowacji skontaktował grupę Jerzy Bobik za pośrednictwem Mariana Szczepanowicza z Krakowa.

– Nie musieliśmy wyjeżdżać na misje do Afryki. Na Słowacji brakowało literatury religijnej, którą wydawano w Rzymie, a stamtąd do Krakowa. My mieliśmy dostarczyć ją dalej przez granicę. Dzięki tej akcji staliśmy się bliżsi Panu Bogu i ludziom – wspominał po latach ks. Szczepan Gacek. – Początkowo pakowaliśmy książki przy kościele w czwartek lub piątek, a w sobotę odbieraliśmy plecki. Przenosiliśmy do garażu Ignacoka i tam ładowaliśmy do taksówek nr 55 i 120 oraz do samochodu Andrzeja Hołego. Zawoziliśmy do Hucisk zabierając pod drozdę „przemytowników”. Książki do Ignacoka przywoziliśmy najpierw z kościoła, a później z Jurgowa – opowiadał z kolei Krzysztof Wojtecki.

Z kolei Jan Strama zapamiętał: Po godz. 8 zbieraliśmy się przy kościele na Chramcówkach pw. Miłosierdzia Bożego, gdzie ks. Gacek wydawał plecaki i jechaliśmy na parking do Hucisk. Stamtąd pojedynczo lub dwójkami szliśmy pod kapliczkę Jana Chrzyciela, gdzie modliliśmy i zaraz potem szybko chowaliśmy się między smreki ruszając szlakiem na Grzesia. To była wielka sprawa dla ducha narodu słowackiego, walka dobra ze złem.

Na Grzesiu w Tatrach Zachodnich, w umówionym wcześniej miejscu w zaroślach kosodrzewiny następowo „przypadkowe” spotkanie dwóch grup turystycznych. Tylko wprawny obserwator mógł zauważyć szybką wymianę plecaków. Spotkania odbywały się regularnie co sobotę (z wyłączeniem okresu zimowego), przeważnie o godz. 12.00.

Przerzut książek przez granicę trwał do samego końca istnienia systemu komunistycznego w Polsce i Czechosłowacji. Jako ostatni doświadczyli represji ze strony służb granicznych PRL i CSRS dwaj zakopiańscy, Krzysztof Wojtecki i Zdzisław Ignacok. Kontynuowali oni przemysł literatury religijnej już po wygranych przez „Solidarność” częściowo wolnych wyborów parlamentarnych z 4 czerwca 1989 roku. 1 lipca, po wymianie plecaków na Grzesiu, zostali zatrzymani przez czechosłowackich pograniczników, którzy przekazali ich w ręce WOP. Następnego dnia wypuszczono ich z aresztu, lecz prokuratora w Nowym Targu prowadziła śledztwo i wzywała na przesłuchania. Śledztwo umorzono dopiero 29 września 1989 r., kilka dni po powstaniu rządu Tadeusza Mazowieckiego.

Dla upamiętnienia służby Przemytowników Bożego Słowa Związek Harcerstwa Rzeczypospolitej Obwód Tatrzański 23 września 2023 r. ufundował i zawiesił na ścianie kaplicy na Wiktorówkach pamiątkową tablicę. Autorką projektu i wykonawcą jest druhna Anna Popowicz. Pomysłodawcą i organizatorem wydarzenia był druh Maciej Jakubiak. *Jan Głabiński* Za: KAI

Wiadomości zagraniczne

70 LAT TEMU JEZUS SPOJRZAŁ NA FRANCISZKA Z MIŁOŚCIĄ I ZMIENIŁ LOSY JEGO ŻYCIA

Mija dokładnie 70 lat od spowiedzi, która zmieniła losy Papieża Franciszka. To wtedy odczuł wezwanie, by iść za Chrystusem, służąc mu jako ksiądz. Było to

dla niego wydarzenie zupełnie niespodziewane i nagłe. Wracał do niego wielokrotnie jako zakonnik, biskup, a także papież, bo to w tym doświadczeniu

miłosiernego spojrzenia widział źródło swego powołania. Franciszek sam opisał to wydarzenie w 2013 r., podczas wigilii Zesłania Ducha Świętego na Placu św.

Piotra: Odczułem jakby głos, wezwanie – byłem przekonany, że powinienem zostać księdzem

„W moim życiu jest bardzo ważna data – 21 września 1953 r. Miałem wtedy prawie 17 lat, świętowano dzień studenta, dla nas także dzień wiosny – dla was dzień jesieni. Zanim poszedłem świętować, wstąpiłem do kościoła parafialnego. Zobaczyłem księdza, którego nie znałem, i poczułem potrzebę wyznania się. To było dla mnie doświadczenie spotkania – spotkałem kogoś, kto na mnie czekał. Nie wiem, jak się to dokładnie wydarzyło, nie wiem, dlaczego ten ksiądz, którego nie znałem, był tam, i dlaczego odczułem to pragnienie wyznania się. Prawdą jest jednak, że ktoś oczekiwał mnie od [długiego] czasu. Po spowiedzi odczułem, że coś się zmieniło. Nie byłem już tą samą osobą. Odczułem jakby głos, wezwanie – byłem przekonany, że powinienem zostać księdzem.

To doświadczenie wiary jest ważne. Mówimy, że powinniśmy szukać Boga, iść do Niego, by prosić o przebaczenie, ale

kiedy my idziemy, to On nas oczekuje, On jest pierwszy. W języku hiszpańskim mamy słowo, które dobrze to tłumaczy: Pan nas poprzedza (hiszp. El Señor siempre nos primerea), jest pierwszy i czeka na nas! To jest właśnie wielka łaska – znaleźć tego, który na ciebie czeka. Ty idziesz jako grzesznik, ale On cię oczekuje, aby ci wybaczyć.“

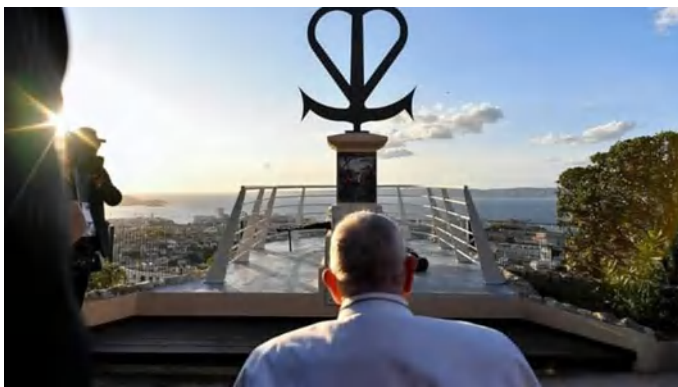

Tamto spotkanie było tak ważne dla Franciszka, że jako Następca św. Piotra obrał dewizę: *Miserando atque eligendo* (z łac. Spojrzał z miłością i wybrał). Pochodzi ona z kazania św. Bedy, komentującego scenę powołania Mateusza. Papież często też kontemplował obraz Caravaggia *Powołanie św. Mateusza*,

wiszący w rzymskim kościele św. Ludwika, króla Francji. Jak sam podkreślił przed sześcioma laty na Mszy w Domu św. Marty, to wydarzenie ewangeliczne zaskakuje – co się stało, że celnik, „zdrajca swojego kraju” nagle porzuca wszystko, by iść za Jezusem? Franciszek odpowiadał: „To jest moc spojrzenia Jezusa”. Wskazywał, że Mateusz na obrazie Caravaggia patrzy jeszcze jednym okiem na pieniądze, drugim na Boga, „wciąż kurczowo trzyma się pieniędzy”. Jednak jego przywiązanie do majątku upada pod spojrzeniem Jezusa. „To walka między miłością i grzechem” – podkreślał Papież. Przypomniał wówczas jedną bardzo ważną prawdę: miłość Jezusa mogła wejść, bo Mateusz został dla niej drzwiami, tj. świadomością tego, że jest grzesznikiem. To pierwszy warunek, by doświadczyć tego miłosiernego spojrzenia, które przemienia. I to jest właśnie doświadczenie Franciszka, bo jak mówi, jest jak Mateusz, jest grzesznikiem, na którego Pan spojrzął (por. wywiad z o. Spadaro, 19 sierpnia 2013). Za: www.vaticannews.va

MARSYLIA: PAPIEŻ MODLIŁ SIĘ W KOŚCIELE, KTÓREGO BUDOWĘ ROZPOCZĄŁ ŚW. EUGENIUSZ

Zakończyła się wizyta apostolska Ojca Świętego w Marsylii. Biskupem tego miasta w latach 1837-1861 był św. Eugeniusz de Mazenod, Założyciel Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej. To on wybudował nową katedrę, w której spoczęły jego doczesne szczątki. On również zapoczątkował budowę okazałej bazyliki Notre-Dame de la Garde z górującą nad miastem figurą Niepokalanej. Jej widok był ostatnim, który widzieli na horyzoncie misjonarze wypływający z miejscowego portu.

„Dobra Matka”

Wyrażenie pochodzi bez wątplenia od Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, którzy pełnili służbę w sanktuarium.

Miejsce to zostało założone przez św. Eugeniusza z Mazenoda, który sam nazywał Dziewicę Maryję „naszą Dobrą Matką”. Oblaci w kazaniach często używali tego wyrażenia. W ten sposób przekazuje się czułość z serc pasterzy do serca ludu – wyjaśnia ks. Olivier Spinoza.

Spotkanie z duchowieństwem

W bazylice Notre-Dame de la Garde Franciszek spotkał się z duchowieństwem francuskim.

Otwórzmy drzwi kościołów i plebanii, ale przede wszystkim drzwi serca, aby poprzez naszą łagodność, życzliwość i gościnność ukazać oblicze naszego Pana. Ktokolwiek do was podejdziesz, niech nie znajdzie dystansu i osądu, lecz świadectwo pokornej radości – apelował Ojciec Święty:

Niech zranieni życiem znajdą bezpieczną przystań w waszym spojrzeniu, otuchę w waszym uścisku, czułość w waszych dłoniach, zdolnych do otarcia łez. Pomimo wielu zajęć każdego dnia, nie pozwólcie, proszę was, żeby zabrakło ciepła ojcowskiego i macierzyńskiego spojrzenia Boga. Wspólnie to czynić, hojnie rozdając Jego przebaczenie, zawsze, zawsze, aby poprzez łaskę uwolnić ludzi z okowów grzechu i uwolnić ich od blokad, wyrzutów sumienia, urazów i lęków, których sami nie mogą pokonać – mówił do duchowieństwa archidiecezji papież Franciszek.

Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej, którzy przeżywają rekolekcje „Doświadczenie św. Eugeniusza” w Aix-en-Provence, uczestniczyli w Eucharystii z Ojcem Świętym Franciszkiem na Stade Vélodrome w Marsylii. Za: www.oblaci.pl

SPOTKANIE PAPIEŻA FRANCISZKA Z BONIFRATRAMI I PRACOWNIKAMI APTEKI WATYKAŃSKIEJ

18 września 2023 r., w Sali Klementyńskiej Pałacu Apostolskiego papież Franciszek przyjął braci i współpracowników Apteki Watykańskiej, w 150 rocznicę jej założenia. Dziękując za ich posługę

przypomniął, że praca farmaceuty to coś więcej niż zawód – to prawdziwa misja.

Papież w swoim wystąpieniu, odwołując się do historii Zakonu Bonifratrów, powiedział, że instytucja ta zrealizowała marzenie papieża Grzegorza XVI, który doskonale zdawał sobie sprawę ze znaczenia apteki przyklasztornej. Dopiero błogosławiony Pius IX spełnił to marzenie, powierzając Przełożonemu Generalnemu Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego zadanie utworzenia apteki na terenie Watykanu. Za: www.bonifratrzy.pl

OTWARCIE EKUMENICZNEGO CENTRUM MIŁOSIERDZIA SIÓSTR ALBERTYNEK WE LWOWIE

Bądźcie tu zawsze z Jezusem, służcie Mu zawsze w ubogich – powiedział do sióstr albertynek podczas uroczystości poświęcenia prowadzonego przez nie Ekumenicznego Centrum Miłosierdzia im. bł. siostry Bernardyny Jabłońskiej we Lwowie prefekt Dykasterii ds. Posługi Miłosierdzia, kard. Konrad Krajewski.

Ważną częścią ośrodka jest dom dla kobiet samotnych i znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej. Praca ta stała się głównym zadaniem sióstr, które w 2017 r. powróciły ze swą posługą do Lwowa. W ośrodku tym zamieszkują również siostry albertynki, gdzie została poświęcona kaplica, która będzie im służyła jako miejsce odnowy duchowej.

W uroczystości wziął udział metropolita lwowski, arcybiskup Mieczysław Mokrzycki i biskup pomocniczy Leon Mały. Do Lwowa przybył także nuncjusz apostolski na Ukrainie abp Visvaldas Kulbokas. W ceremonii wzięli również udział przedstawiciele władz miasta oraz przedstawicielki najwyższych władz zgromadzenia albertynek: przełożona generalna Teresa Maciuszek ZSAPU i przełożona prowincjalna prowincji warszawskiej s. Sylwana Kamont ZSAPU. Abp Mokrzycki poprosił kardynała Konrada Krajewskiego o przekazanie wdzięczności Ojcu Świętemu za

pomoc duchową i finansową w budowie Centrum Ekumenicznego, które jest wyrazem jego nieustannej troski o ubogich Chrystusa. Zwracając się do kobiet, które znajdują wsparcie w tym ośrodku, życzył im „aby ten budynek stał się waszym domem, w którym znajdziecie bezpieczeństwo, pokój i nowe siły życiowe”.

Podczas Mszy św. poprzedzającej uroczyste poświęcenie kard. Krajewski podkreślił, że dom ten otwierany jest pośród wojny, który zapewni schronienie, żywność i odzież potrzebującym. Został zbudowany podczas wojny, kiedy syreny zmuszały robotników do przerywania pracy, bo musieli ukryć się w schronach, czy też kiedy inni musieli iść do wojska. Zaznaczył, że każde dzieło Boga zawsze dobiega końca. Jeśli Bóg tego chce, wojna nie stanie temu na przeszkodzie – powiedział kardynał.

Komentując następnie fragment Ewangelii mówiący o niewiastach wspierających Jezusa ze swojego mienia, papieski jałmużnik zauważył, że można go streścić w dwóch słowach: trwanie przy Jezusie i służenie Mu. Wskazał na konieczność łączenia posługi ubogim z adoracją eucharystyczną, gdyż w przeciwnym razie istnieje niebezpieczeństwo pójścia do potrzebujących nie z Jezusem, ale z własnymi problemami, złym charakterem i brakiem przebaczenia. Zwracając się do kapłanów podkreślił także znaczenie adoracji i powiedział, że Ojciec Święty codziennie od godz. 19 do 20 trwa na adoracji przed Najświętszym Sakramentem.

„Bądźcie tu zawsze z Jezusem, służcie Mu zawsze w ubogich i to jest to samo, co mówi Brat Albert: być chlebem” – stwierdził kardynał Krajewski.

Podczas poświęcenia Centrum prefekt Dykasterii ds. Posługi Miłosierdzia przypomniał, że papież Franciszek, od początku inwazji na Ukrainę na pełną skalę, nieustannie przypomina i prosi o modlitwę za cierpiącą Ukrainę. „Kiedy Ojciec Święty dowiedział się, że budowa tego domu została zakończona, powiedział, że jest to rzecz czysto ewangeliczna, ponieważ Jezus zrobiłby to samo. Od rana do wieczora szukał sposobów, aby pomóc ludziom w potrzebie, a teraz zrobił to przez nas. Dlatego możemy powiedzieć, że jesteśmy ludźmi Ewangelii. Poświęćmy razem ten dom, aby wszyscy, którzy potrzebują pomocy, mogli tu znaleźć schronienie” – zakończył kardynał Konrad Krajewski.

Za: www.niedziela.pl

GENERAŁOWIE FRANCISZKANÓW ROZMAWIALI O REGULE

16 września 2023 r. ministrowie generalni pierwszego Zakonu franciszkańskiego, fr. Massimo Fusarelli OFM, fr. Roberto Genuin OFMCap i fr. Carlos A. Trovarelli

OFMConv, spotkali się w Asyżu na „Dzieńcu Franciszka” (*Cortiledi Francesco*), na historycznym wydarzeniu, które prawdopodobnie naznaczy franciszkańską debatę w najbliższej przyszłości. W 800 lat po zatwierdzeniu wrócono do refleksji nad *Regułą zatwierdzoną* św. Franciszka z Asyżu.

W dyskusji wzięli także udział prof. Maria Pia Alberzoni, która zajęła się tematami pracy i normatywności Reguły z historycznego punktu widzenia, oraz poeta Davide Rondoni, który dogłębnie ukazał estetyczne spojrzenie na relację między mężczyzną i kobietą oraz na misję

franciszkanów odnoszącą się do braterstwa w dzisiejszym świecie.

Spotkanie prowadził kustosz Świętego Konwentu w Asyżu fr. Marco Moroni.

„Mówić o Regule św. Franciszka i pracy braci dzisiaj – powiedział fr. Carlos Trovarelli – to mieć nadzieję i tak działać, aby styl życia braci był dobrą nowiną dla świata”.

„Kiedy mówimy o braterstwie – podsumował – nie możemy rościć sobie pretensji do panowania nad innymi, ale raczej jesteśmy wezwani do rozwijania wspaniałego, czułego i delikatnego człowieczeństwa, potrafiącego uchwycić tajemnicę każdego życia: jest to całkowite uczłowieczenie w relacjach między ludźmi, którzy są mężczyznami i kobietami”.

Za: www.ofmconv.net

ZNIESIENIE I ERYGOWANIE NOWYCH KONFERENCJI KAPUCYNÓW W EUROPIE

“Euro-Śródziemnomorska Konferencja Ministrów Prowincjalnych OFMCap” (CEMCap) i “Konferencja Europy Północno-Wschodniej OFMCap” – to dwie nowe Konferencje Europy, których erygowanie Minister generalny br. Roberto Genuin ogłosił 11 września 2023 r. w Międzynarodowym Kolegium św. Wawrzyńca. W wydarzeniu wzięło udział około 60 braci, w tym Ministrów prowincjalni, Kustosze, Delegaci i inni bracia należący do odnośnych okręgów wraz z Radnymi generalnymi i braćmi z Kurii generalnej.

Na mocy dekretu Ministra generalnego pięć dotychczasowych Konferencji: ASMEN, CECOC, CENOC, CIC, CIMPCap, zostało zniesionych.

Podczas spotkania bracia mogli zobaczyć film oraz animację graficzną o sytuacji Zakonu w Europie, o głównych wyzwaniach i mocnych stronach. Po podzieleniu się informacjami i po wymianie doświadczeń w czasie spotkania w auli Kolegium, Minister generalny przewodniczył Eucharystii, w czasie której został ogłoszony Dekret o zniesieniu dotychczasowych Konferencji i ustanowieniu dwóch nowych, z oficjalnie określonymi granicami. Minister generalny, cytując nasze źródła, życzył braciom, aby “zawsze pragnęli przede wszystkim ducha Pańskiego i Jego świętego działania”.

Nowo utworzone Konferencje stanowią razem około trzecią część Zakonu i obejmują następujące grupy okręgów: Konferencja Europy Północno-Wschodniej – 7 Prowincji, 2 Kustodie, 7 Delegatur i 5 Domus Presentiae” z 1 019 braćmi; Euro-Śródziemnomorska Konferencja Ministrów Prowincjalnych OFMCap natomiast, 22 Prowincje, 2 Kustodie, 4 Delegatury i 1 “Domus Presentiae” z 2176 braćmi.

Ufamy, że zmodyfikowana struktura Zakonu na Starym Kontynencie, osiągnie swoje cele, w tym wspieranie współpracy, pobudzanie i wzmacnianie naszego charyzmatu w Europie oraz zapewnienie solidnej przyszłości naszej wspólnoty braterskiej. Na zakończenie spotkania, członkowie Euro-Śródziemnomorskiej Konferencji Ministrów Prowincjalnych wybrali jej pierwszego przewodniczącego, br. Gianpaolo Lacerenza z Prowincji Puglii.

Za: www.ofmcap.org

ROSYJSKIE DRONY ZNISZCZYŁY MAGAZYN CARITAS WE LWOWIE

Rosyjski ostrzał magazynu Caritas-Spes Ukraina we Lwowie zniszczył 300 ton materiałów i pojazdów humanitarnych. Budynek z całym wyposażeniem spłonął doszczętnie. Do zdarzenia doszło we wtorek 19 września około 5:00 rano.

Jeden z dronów, którymi we wtorek rano Rosjanie zaatakowali Lwów, uderzył również w magazyn z pomocą humanitarną Caritas-Spes Ukraina.

„Atak na nasz magazyn po raz kolejny potwierdził prawdziwe intencje Rosji. Przecież w pobliżu nie było żadnych

strategicznych obiektów” – zaznaczył dyrektor wykonawczy Caritas-Spes Ukraina ks. Wiaczesław Hrynewycz SAC.

Jak podkreślił ks. Hrynewycz, od początku rosyjskiej inwazji na pełną skalę udało się zorganizować sieć na potrzeby projektów humanitarnych. „Jedną z gałęzi tej sieci została zniszczona, więc opóźni

to dostawę pomocy humanitarnej, która została już zaplanowana i rozdystrybuowana, a na którą czekali ludzie w wielkiej potrzebie” – powiedział dyrektor wykonawczy Caritas-Spes Ukraina. „Jednak najważniejszą rzeczą jest to, że nikt nie zginął i nikt nie został ranny” – dodał.

W 2023 roku, w wyniku realizacji projektów szybkiego reagowania, misja religijna Caritas-Spes Ukraina udzieliła pomocy w 23 regionach, 15 000 miejscowości i 280 046 osobom. Od początku inwazji na pełną skalę pomoc otrzymało 1 048 546 osób. Wojna na Ukrainie, która rozpoczęła się 24 lutego 2022 r., trwa już ponad 570 dni. Za: Family News Service

SALEZJANIE: 600 MŁODYCH LUDZI PRZYGOTOWUJE SIĘ DO FORMOWANIA INNYCH MŁODYCH LUDZI

W minioną sobotę, 16 września, w domach salezjańskich w Atocha-Madryt, Ourense i Deusto-Bilbao odbyły się dni formacyjne dla animatorów salezjańskich ośrodków młodzieżowych, w których wzięło udział około 600 młodych ludzi. Pod hasłem "Wzrastać i wierzyć" w tych dniach został zaproponowany setkom uczestniczących chłopców i dziewcząt wspólny program, który bazował na psychologii rozwojowej i pedagogice wiary.

W czasie tego spotkania odbyły się seminaria poświęcone edukacji afektywno-seksualnej, emocjom i zdrowiu psychicznemu oraz różnorodności. Jednocześnie był to czas, w którym było również miejsce na biesiadowanie i świętowanie.

Spotkanie to, zorganizowane przez salezjanów, jest znane jako "Itinerarium Wychowania do Wiary" (IEF). Mowa tu o "dobrze przemyślanej ofercie formacyjnej naszej inspektorii zakładającej odpowiednią dynamikę duszpasterską, która stanowi również okazję do zgromadzenia dużej grupy animatorów z naszych ośrodków młodzieżowych na początku roku szkolnego", jak to stwierdził ks. Xabier Camino SDB, delegat ds. duszpasterstwa młodzieży inspektorii hiszpańskiej pw. św. Jakuba Większego (SSM).

Ks. Camino stwierdził również, że jest to "cenny czas dzielenia się zarówno dla tych, którzy dopiero zaczynają, jak i tych, którzy

mają już większe doświadczenie". Jest to również sposób na zaproponowanie "różnych przestrzeni wspólnego życia i działania oraz celebrowania wiary. Przestrzeni, które rozświetlają nowy rok i dają możliwość przedstawienia rocznego programu duszpasterskiego i głównych celów do osiągnięcia w nowego roku".

W ubiegłym roku tego typu spotkania zgromadziły łącznie 500 młodych ludzi w trzech miejscach. Liczba ta, jak wskazuje liczba zgłoszonych, została przekroczona w tym roku. Ta duża frekwencja świadczy o jeszcze większym zainteresowaniu animatorów salezjańskich ośrodków młodzieżowych tym szkoleniem, które pozwala im jeszcze lepiej towarzyszyć oraz formować dzieci i młodzież w środowiskach, do których uczęszczają.

Za: www.infoans.org

SPRAWA MARCO RUPNIKA SPOTKANIE PAPIEŻA Z DYREKTOR CENTRUM ALETTI

Papież Franciszek spotkał się w piątek, 15 września, z teolog dr Marią Campatelli, bliską współpracowniczką Marka Rupnika, który w czerwcu br., w następstwie medialnego skandalu wykorzystywania kobiet, został usunięty z zakonu jezuitów za uporczywe trwanie w nieposłuszeństwie.

Maria Campatelli (lat 61), jest dyrektorką założonego przez Rupnika Centrum Aletti (Centro Studi e Ricerche Ezio Aletti) oraz związanego z nim wydawnictwa. W czerwcu opublikowała list broniący Rupnika przed „kampanią medialną opartą na oszczerstwach i nieudowodnionych oskarżeniach”.

Ponadto twierdziła, że jezuita ukryli dokumenty, „które wykazałyby prawdę inną niż ta, która została opublikowana”. Protestowała przeciwko działaniom zakonu, które naraziły Rupnika i Centrum Aletti na publiczny lincz. Poinformowała także opinię publiczną, że jezuita współpracujący z Marco Rupnikiem podjęli decyzję o wystąpieniu z Towarzystwa Jezusowego.

Watykan nie dostarczył żadnych informacji na temat spotkania papieża

Franciszka z dr Marią Campatelli poza stwierdzeniem, że miało ono miejsce.

Za: www.jezuici.pl

KOMUNIKAT DIECEZJI RZYMSKIEJ

Rzymska diecezja wydała komunikat w sprawie wizytacji kanonicznej w Centrum Aletti założonym przez ks. Marka Rupnika, słynnego twórcę niebizantyjskich mozaik. W czerwcu został on usunięty z Towarzystwa Jezusowego za „upartą odmowę” przestrzegania ślubu posłuszeństwa, a konkretnie za niezastosowanie się do środków, jakie podjęli względem niego przełożeni w konsekwencji postawionych mu zarzutów o seksualne i psychiczne wykorzystywanie dorosłych kobiet. Świadczenia uznali bowiem za wysoce wiarygodne

Jak czytamy w ogłoszonym dziś komunikacie kard. Angelo De Donatis, wikariusz Papieża dla diecezji rzymskiej, podjął 16

stycznia decyzję o otwarciu wizytacji apostołskiej w Centrum Aletti w Rzymie. Skłoniły go do tego wiadomości rozpowszechniane przez media oraz deklaracje Towarzystwa Jezusowego. Dochożenie przeprowadził ks. Giacomo Incitti, profesor prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Urbanianum. Wizytacja kanoniczna miała zbadać sposób zarządzania stowarzyszeniem, jego funkcjonowanie we wszystkich aspektach, w tym relacji członków z ks. Rupnikiem. Jak zapewnia rzymski wikariat dochodzenie zostało przeprowadzone rzetelnie i poufnie.

Z raportu przedstawionego przez ks. Incittiego jasno wynika – czytamy w komunikacie rzymskiej diecezji – że w Centrum Aletti istnieje zdrowe życie wspólnotowe, wolne od szczególnych problemów. Wizytator był w stanie stwierdzić, że jego członkowie, choć rozgoryczeni oskarżeniami i sposobem, w jaki zostały one potraktowane, zdecydowali się zachować milczenie – pomimo gwałtowności mediów – aby strzec swoich serc i nie domagać się uznania swej nienaganności, dzięki któremu mogliby stawić się w roli sędziów innych. Zdaniem wizytatora, cała ta sprawa pomogła ludziomującym w Centrum Aletti wzmacnić zaufanie do Pana, wiedząc, że Boży dar życia przejawia się również w czasie próby.

Ponadto na polecenie kard. De Donatisa ks. Incitti zbadał również główne zarzuty

postawione ks. Rupnikowi, zwłaszcza ten, który doprowadził do wniosku o ekskomunikę. Wydany dziś komunikat nie orzeka o jego winie czy niewinności. Podaje jedynie, że „na podstawie obszernego materiału dokumentacyjnego wizytator był w stanie ustalić poważne anomalie proceduralne, których zbadanie wywołało uzasadnione wątpliwości nawet w odniesieniu do samego wniosku o ekskomunikę”. Za: www.vaticannews.va

LIST KOBIEC SKRZYWDZONYCH

19 września, na włoskiej stronie internetowej poświęconej ofiarom przemocy seksualnej ukazał się list otwarty kobiet skrzywdzonych przez byłego jezuitę Marka Rupnika. Poprzedza go krótki tekst zatytułowany „Rupnik oczyszczony z zarzutów, ofiary ocenzone i ośmieszone” (Rupnik scagionato, le vittime censurate e ridicolizzate), który przypomina fragmenty noty Wikariatu Rzymu opublikowanej 18 września 2023 r. i publikuje poniższy list:

*Do Ojca Świętego Papieża Franciszka
Do Kardynała Wikariusza De Donatis
Do Kardynała Matteo Zuppi, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Włoch
Do kardynała João Braz de Aviz*

Fakty i komunikaty, które nastąpiły po sobie w ostatnich dniach – prywatna audyencja, później upubliczniona za pośrednictwem zdjęć, które pojawiły się w sieci,

udzielona przez papieża Marii Campatelli, byłej zakonnicy ze Wspólnoty Loyola i obecnej przewodniczącej Centrum Aletti; oraz komunikat wydany dzisiaj wraz z raportem końcowym z wizytacji kanonicznej przeprowadzonej we wspólnocie Centrum Aletti – pozostawiają nas bez słowa, bez głosu, aby wykrzyknąć nasze przerażenie, nasze zgorznienie.

W tych dwóch wydarzeniach, które nie są przypadkowe, nawet jeśli następują po sobie w czasie, zdajemy sobie sprawę, że Kościół nie dba o ofiary i tych, którzy szukają sprawiedliwości; i że „zero tolerancji dla nadużyć w Kościele” było tylko kampanią reklamową, za którą podążały często ukryte działania, które wspierały i kryły sprawców.

Skłania to nas do myślenia, że retoryka, którą słyszeliśmy w Lizbonie w lipcu i sierpniu ubiegłego roku, to puste słowa („Wszyscy, wszyscy są mile widziani w Kościele!”), ponieważ ostatecznie w tym Kościele nie ma miejsca dla tych, którzy pamiętają niewygodne prawdy.

Brakuje nam innych słów, ponieważ całe cierpienie ofiar obnażyliśmy jako otwartą, i niewątpliwie obrzydliwą, ranę... Ofiary zostały zatem ocenzone za to, że nie były dyskretne, ale ujawniły coś odrażającego: swój ból, manipulację tych, którzy osaczyli je w imię Chrystusa, duchowej miłości, Trójcy Świętej. Ujawniły swój ból, ponieważ manipulacja i nadużycia na zawsze naruszyły ich godność.

Wszystko, co otrzymały i nadal otrzymują, to milczenie. Przede wszystkim ofiary nadużyć władzy ze strony Ivanki Hosty (która przez 30 lat tuszowała nikczemne czyny Rupnika i duchowo zniewalała tych, którzy sprzeciwiali się jej mściwym planom) czekały na ostateczną, jasną, matczyną odpowiedź przez ponad rok. Ale doczekały się jedynie ciszy. A opublikowany dziś raport, który uwalnia Rupnika od wszelkiej odpowiedzialności, ośmiesza ból ofiar, ale także całego Kościoła, śmiertelnie zranionego tak ostentacyjną arogancją.

Audyencja udzielona przez papieża pani Campatelli, w tak przyjaznej atmosferze, została rzucona w twarz ofiarom (tym i innym ofiarom nadużyć), którym papież spotkania odmówił. Nigdy nawet nie odpowiedział na cztery listy od zakonnicy i byłych zakonnicy ze Wspólnoty Loyola, wysłanych do niego w lipcu 2021 roku. Ofiary zostały pozostawione w bezgłośnym krzyku wobec nowej krzywdy.

*Fabrizia Raguso, profesor nadzwyczajny psychologii, Portugalskiego Uniwersytetu Katolickiego w Bradze
Mira Stare, dr teologii, Uniwersytet w Innsbrucku
Gloria Branciani, licencjat z filozofii
Vida Bernard, licencjat z teologii
Mirjam Kovac, doktor prawa kanonicznego*

Od redakcji. W poprzednim numerze Biuletynu pominęliśmy informację, iż autorem artykułu *Jezus potrzebujący nawrócenia? Polski jezuita odpowiada na kontrowersyjny komentarz o Spadaro* jest ks. Andrzej Sarnacki SJ, doktor habilitowany, profesor Akademii Ignatianum w Krakowie. Przepraszamy Autora i Czytelników za to pominięcie.

ZAPROSZENIE NA XL PIELGRZYMKĘ BRACI ZAKONNYCH NA JASNĄ GÓRĘ

W imieniu Komisji KWPZM ds. Braci Zakonnych informuję, że tegoroczna Ogólnopolska Pielgrzymka Braci Zakonnych na Jasną Górę odbędzie się w dniach **12-13 października**.

Serdecznie zapraszamy wszystkich Braci na spotkanie u Matki Bożej. Z braterskim pozdrowieniem, brat Franciszek Grzelka, albertyn, przewodniczący Komisji

PROGRAM PIELGRZYMKI

TEMAT: WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY – Misja brata zakonnego w Kościele.

PATRON PIELGRZYMKI: Błogosławiony Józef Zapłata ze Zgromadzenia Braci Serca Jezusa - męczennik II wojny światowej

12 października (czwartek)

09:30 Jutrznia – Kaplica Różańcowa - przewodniczą Bracia Redemptoryści
 09:45 Konferencja – Kaplica Różańcowa – Ks. Biskup Jacek Kiciński CMF, Biskup pomocniczy Archidiecezji Wrocławskiej, Przewodniczący KEP ds. Życia Konsekrowanego – „*Uczestniczę we wspólnocie Kościoła (hasło Roku Duszpasterskiego 2023/24) - najważniejsze wyzwania dla braci zakonnych*;
 11:00 Msza św., Kaplica Cudownego Obrazu – przewodniczenie i homilia: Ks. Biskup Jacek Kiciński - oprawa liturgiczna: Bracia Paulini
 15:00 Koronka do Miłosierdzia Bożego (Bazylika) – Bracia Serca Jezusowego;

po koronce przedstawienie postaci *Patrona Pielgrzymki: błogosławionego Józefa Zapłaty i informacja o Jubileuszu (100-lecie Zgromadzenia Braci Serca Jezusowego)*;
 Droga Krzyżowa (na wałach jasnogórskich) - rozważania stacji: Bracia Kapucyni z prowincji krakowskiej

NIESIENIE KRZYŻA:

Z Bazyliki do Stacji I - Bracia Redemptoryści, Orioniści i Augustianie, do Stacji II - Bracia Salezianie, Michalici i Misjonarze Krwi Chrystusa, do Stacji III - Bracia Palotyni, Franciszkanie (Prowincja Wniebowzięcia NMP oraz Matki Bożej Anielskiej), i Synowie Najświętszej Maryi Niepokalanej, do Stacji IV - Bracia Sercanie, Bracia Serca Jezusowego i Pasjoniści, do stacji V - Bracia Franciszkanie (Prowincja Niepokalanego Poczęcia NMP, św. Franciszka z Asyżu oraz św. Jądwigi), Pauliści i Dominikanie, do Stacji VI - Bracia Kamilianie, Pijarzy i Bonifratrzy, do Stacji VII - Bracia Albertyni, Bazylianie i Bracia Chrystusa Cierpiącego, do Stacji VIII - Bracia Werbiści, Jezuci i Bracia Pociścizyciele, do Stacji IX - Bracia Karmelici, Karmelici Bosi, Franciszkanie

Konwentalni i Saletyni, do Stacji X - Bracia Salwatorianie, Kapucyni, Duchacze i Filipini do Stacji XI - Bracia Benedyktyni, Cystersi, Guanellianie i Józefici, do Stacji XII - Bracia Oblaci, Kameduli, Sercanie Biali, i Marianie, do Stacji XIII - Bracia Misjonarze Św. Rodziny, Chrystusowcy, Klaretyni i Kanonicy Regularni, do Stacji XIV - Bracia Szkolni, Kombonianie, Marianiści, Zmartwychwstańcy i Bracia z pozostałych zgromadzeń, do Bazyliki - Bracia Paulini i Mali Bracia Jezusa - wspólna fotografia (przy pomniku Św. Jana Pawła II)

16.30 Spotkanie przy kawie (Dom Pielgrzymy)

19:00 Nabożeństwo październikowe Różaniec (Kaplica Cudownego Obrazu)
 21:00 Apel Jasnogórski (rozważanie apele: o. Piotr Filipek OCD, członek Komisji KWPZM ds. Braci Zakonnych)

13 października (piątek)

08:30 Jutrznia – Kaplica Różańcowa – przewodniczą Bracia Redemptoryści - sprawy organizacyjne
 09:30 Konferencja – Kaplica Różańcowa – **Ks. Biskup Łukasz Buzun OSPPE, Biskup pomocniczy Diecezji Kaliskiej** – „*Wierzę w Kościół Chrystusowy (hasło roku duszpasterskiego w Polsce 2022/2023) – misja brata zakonnego w Kościele*.
 11:00 Msza św. – w Kaplicy Cudownego Obrazu – przewodniczenie i homilia - Ks. Biskup Łukasz Buzun OSPPE, **oprawa liturgiczna: Bracia Paulini**

Zakończenie pielgrzymki

Witryna tygodnia

VADEMECUM WYBORCZE KATOLIKA - DOKUMENT RADY DS. SPOŁECZNYCH KEP

Opowiadanie się po stronie życia, zabieganie o ochronę praw rodziny i zaangażowanie na rzecz pokoju to niektóre z zasad zawartych w „Vademecum wyborczym katolika”. Dokument Rady ds. Społecznych Konferencji Episkopatu Polski został opublikowany 21 września, w kontekście zbliżających się wyborów parlamentarnych.

Rada ds. Społecznych KEP, odnosząc się do nauki społecznej Kościoła, w specjalnym vademecum przypomina podstawowe zasady, jakimi powinien kierować się katolik. „Niniejszym dokumentem chcemy pomóc w podejściu do wyborów,

które na różnych poziomach (samorządowym, krajowym, europejskim) będą odbywać się w najbliższych miesiącach” – czytamy w vademecum.

Członkowie Rady podkreślają, że „udział w wyborach jest obowiązkiem sumienia katolika. Jest to bowiem dowód podstawowego zaangażowania się +na rzecz dobra wspólnego, czyli dobra wszystkich i każdego+”.

Przypominają też, że w sprawach wartości nienegocjowalnych, które dotyczą porządku moralnego, katolik nie może pójść na kompromis. Wśród kwestii, które powinny być uwzględnione podczas

podejmowania decyzji, wymieniają: prawo do życia od poczęcia do naturalnej śmierci; prawa rodziny opartej na monogamicznym małżeństwie osób przeciwnej płci; prymat rodziców w wychowaniu dzieci; wolność sumienia i wolność religijną; sprzeciwianie się budowaniu świata „tak, jakby Boga nie było”; wewnętrzny i zewnętrzny pokój oraz „etyczny kształt procesów gospodarczych”.

Vademecum wskazuje też, że „w sytuacji, gdy społeczeństwo już dokonało demokratycznego wyboru – nawet jeśli jest on sprzeczny z preferencjami głosującego –

należy uszanować jego wynik”. Natomiast w sytuacji, gdyby sprawujący władzę ustanawiali niesprawiedliwe prawa lub podejmowali działania sprzeczne z porządkiem moralnym, to rozporządzenia te nie obowiązują w sumieniu. „Sprzeciw katolika względem tak stanowionego prawa wynika jedynie z posłuszeństwa Bogu, a nie z racji politycznych” – podkreśla Rada ds. Społecznych KEP.

Na zakończenie dokumentu członkowie Rady proszą wszystkich o modlitwę w intencji Ojczyzny.

Publikujemy pełny tekst dokumentu: VADEMECUM WYBORCZE KATOLIKA

Wolne wybory są podstawową instytucją demokratyczną, pozwalającą obywatelom decydować o kierunku rozwoju wspólnoty politycznej. Ten doniosły akt, jak wszystkie inne działania katolików, powinien być inspirowany wiarą. Niniejszym dokumentem chcemy pomóc w podejściu do wyborów, które na różnych poziomach (samorządowym, krajowym, europejskim) będą odbywać się w najbliższych miesiącach.

W związku z tym przypominamy podstawowe zasady, jakimi powinien kierować się katolik.

Uczestnictwo w wyborach

Zaangażowanie i udział w wyborach stanowią dostępny dla każdego obywatela sposób realizacji „prawa i obowiązku” uczestnictwa w życiu społeczno-politycznym. Udział w wyborach jest obowiązkiem sumienia katolika. Jest to bowiem dowód podstawowego zaangażowania się „na rzecz dobra wspólnego, czyli dobra wszystkich i każdego”^[1].

Znaczenie dobra wspólnego

Dobro wspólne stanowi sumę wartości, dzięki którym człowiek, rodzina i społeczność mogą pełniej i łatwiej osiągnąć własną doskonałość^[2]. Realizacja tak rozumianego dobra wspólnego może być zapewniona jedynie wtedy, gdy polityka oparta jest o „poprawną koncepcję osoby ludzkiej”^[3]. Obowiązek wyborczy

wymaga zatem odpowiedzialnych decyzji w oparciu o zasady ładu moralnego.

Wartości nienegocjowalne

W tych sprawach, które dotyczą istoty porządku moralnego, prawy rozum nie pozwala na kompromisy^[4]. W konsekwencji katolicy:

- a) opowiadają się bezwarunkowo po stronie prawa do życia od poczęcia do naturalnego kresu, które to prawo „stanowi fundament współżycia między ludźmi oraz istnienia wspólnoty politycznej”^[5];
- b) z równą determinacją zabiegają o ochronę praw rodziny, opartej na monogamicznym małżeństwie osób przeciwnej płci. Uważają zatem za niedopuszczalne zrównanie z rodziną innych form współżycia^[6];
- c) stoją na straży zagwarantowania prymatu rodziców w wychowaniu swoich dzieci^[7];
- d) bronią wolności sumienia i wolności religijnej, stanowiącej „serce praw człowieka”^[8];
- e) sprzeciwiają się budowaniu świata „tak, jakby Boga nie było”^[9];
- f) są zaangażowani na rzecz wewnętrznego i zewnętrznego pokoju, będącego podstawowym warunkiem realizacji dobra wspólnego;
- g) troszczą się o etyczny kształt procesów gospodarczych, sprzeciwiając się „ekonomii, która zabija”^[10].

Kwestie te stanowią zbiór zasad, które powinny być uwzględnione podczas podejmowania decyzji wyborczych. „Właściwie ukształtowane sumienie chrześcijańskie nie pozwala nikomu przyczyniać się przez oddanie głosu do realizacji programu politycznego lub konkretnej ustawy, które podważają podstawowe zasady wiary i moralności”^[11].

Uznanie demokratycznych wyborów

O ile obowiązkiem katolika jest udział w głosowaniu i oddanie głosu zgodnie z własnym sumieniem, o tyle w sytuacji, gdy społeczeństwo już dokonało demokratycznego wyboru – nawet jeśli jest on sprzeczny z preferencjami głosującego – należy uszanować jego wynik. W sytuacji, gdyby „sprawujący władzę ustanawiali niesprawiedliwe prawa lub podejmowali

działania sprzeczne z porządkiem moralnym, to rozporządzenia te nie obowiązują w sumieniu”^[12]. Sprzeciw katolika względem tak stanowionego prawa wynika jedynie z posłuszeństwa Bogu, a nie z racji politycznych.

Modlitwa za Ojczyznę

Mając na uwadze rangę demokratycznych wyborów w budowaniu dobra wspólnego w oparciu o przypominane zasady, prosimy wszystkich o podjęcie modlitwy w intencji naszej Ojczyzny.

Rada ds. Społecznych
Konferencji Episkopatu Polski
Warszawa, 21.09.2023

[1] Jan Paweł II, Adhortacja *Christifideles laici*, nr 42; Jan Paweł II, Encyklika *Sollicitudo rei socialis*, nr 38.

[2] Por. Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska *Gaudium et spes*, nr 75.

[3] Jan Paweł II, Encyklika *Centesimus annus*, nr 46.

[4] Por. Kongregacja Nauki Wiary, *Nota doktrynalna o niektórych aspektach działalności i postępowania katolików w życiu politycznym*, nr 4.

[5] Jan Paweł II, Encyklika *Evangelium vitae*, nn. 2, 28.

[6] Por. Kongregacja Nauki Wiary, *Nota doktrynalna o niektórych aspektach działalności i postępowania katolików w życiu politycznym*, nr 4.

[7] Kongregacja Nauki Wiary, *Nota doktrynalna o niektórych aspektach działalności i postępowania katolików w życiu politycznym*, nr 4.

[8] Jan Paweł II, *Orędzie na XXXII Światowy Dzień Pokoju*, 1999, nr 5.

[9] Jan Paweł II, Adhortacja apostolska *Ecclesia in Europa*, nr 9.

[10] Franciszek, Adhortacja *Evangelii gaudium*, nr 58.

[11] Por. Kongregacja Nauki Wiary, *Nota doktrynalna o niektórych aspektach działalności i postępowania katolików w życiu politycznym*, nr 4.

[12] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 1903.

Za: www.episkopat.pl

Odeszli do Pana

ŚP. KS. ANDRZEJ ŁUKASIK SCJ (1936-2023)

Wieloletni misjonarz w Indonezji

W dniu 24 września w Palembang na Południowej Sumatrze (Indonezja) zmarł ks. Andrzej Łukasik SCJ. Miał 87 lat.

Urodził się w 1936 r. w Węglówce, pierwszą profesję zakonną złożył w 1953 r., a święcenia kapłańskie przyjął 1962 r. w Stadnikach. Po święceniach pracował w biurze dobroczyńców w Krakowie-Płaszowie, następnie przez rok był wikariuszem w Krzeszowicach. W latach 1965-1967 został skierowany na studia do Warszawy w Prymasowskim Instytucie Życia Wewnętrznego. W 1967 r. wyjechał z pierwszą grupą polskich misjonarzy sercańskich do Indonezji. Tam pracował

w duszpasterstwie i formacji przez ponad 50 lat.

W poniedziałek 25 września o godz. 19.00 w Palembang zostanie odprawiona Msza św. żałobna, której będzie przewodniczył biskup Palembang. A we wtorek ciało śp. ks. Andrzeja zostanie przewiezione do Pringsewu w prowincji Lampung, gdzie spędził on prawie całe swoje życie misyjne. Natomiast w środę 26 września o godz. 10.00 czasu indonezyjskiego Mszy św. pogrzebowej będzie przewodniczył biskup Tanjungkarang Lampung.

Niech Boże Serce, któremu powierzył swoje życie, przyjmie Go do swojego Królestwa!
Za: www.sercanie.pl

ŚP. O. SEBASTIAN FRANCISZEK MICHALCZEWSKI OP (1930-2023)

Ojciec Sebastian (Franciszek) Michalczewski OP, lat 93, profesji zakonnej 73, kapłaństwa 65. Urodził się 12 stycznia 1930 r. w Podobinie koło Rabki. Profesję złożył 4 sierpnia 1950 roku, święcenia kapłańskie przyjął 26 czerwca 1958 r.

Pracował w klasztorach w Krakowie, Gidlach, Prudniku, Korbielowie, Jarosławiu. Dwukrotnie pełnił obowiązki wikariusza parafii, był wybierany radnym konwentu, w Gidlach był subprezorem.

Od 1995 roku aż do śmierci był kapłanem w Świętej Annie. Gorliwie służył naszym mniszkom oraz pielgrzymom przybywającym do Świętej Anny.

Cierpliwie i z pogodą znosił choroby i uciążliwości podeszłego wieku. Zmarł w szpitalu w Częstochowie 22 września 2023 r. Ojciec Sebastian był seniorem naszej Prowincji, a w Zakonie byli również trzej jego rodzeni bracia, którzy zmarli wcześniej.

Za: www.info.dominikanie.pl

ŚP. O. ALOJZY FLUDRA SVD (1936-2023)

Śp. o. Alojzy Fludra urodził się 25 maja 1936 r. w wielodzietnej rodzinie Adama i Leokadii z domu Jachnik. Rodzina mieszkała w miejscowości Śródka, gdzie prowadziła gospodarstwo rolne. W czasie II wojny światowej Fludrowie zostali wysiedleni do Austrii, gdzie przebywali do września 1945 r. Po powrocie w rodzinne strony podjęli trud odbudowy domu i gospodarstwa.

W 1946 r. Alojzy rozpoczął naukę w szkole podstawowej w Zimnie, a od 1951 r. uczęszczał do liceum ogólnokształcącego w Kórniku. 7 października 1959 r. wstąpił do Zgromadzenia Słowa Bożego w Domu św. Wojciecha w Pieniężnie. Po odbyciu rocznego nowicjatu, rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w tamtejszym Misyjnym Seminarium Duchownym Księży Werbistów.

8 września 1966 r. w kościele seminaryjnym w Pieniężnie złożył wieczystą profesję zakonną, a 19 grudnia tegoż roku otrzymał święcenia diakonatu. Święcenia kapłańskie przyjął 25 czerwca 1967 r. z rąk ks. bp. Jana Obląka. Po święceniach przez rok pracował duszpastersko w Malborku.

Otrzymał przeznaczenie do pracy misyjnej w Brazylii, gdzie przybył 19 listopada 1968 r. i rozpoczął naukę języka portugalskiego w niższym seminarium w Ponta Grossa. W latach 1969-1970 był wikariuszem w parafii Seberii, do której należały 22 kaplice dojazdowe. W 1970 r. mianowano go ekonomem seminarium duchownego w Ponta Grossa.

W 1973 r. wyjechał na studia podyplomowe do Rzymu. Po powrocie do Brazylii

mianowano go rektorem niższego seminarium w Toledo. Od 1978 r. był proboszczem parafii Tijucas do Sul, zaś w latach 1979-1982 kierował parafią Sao Jose Dos Pinhais w Colonia Murici. W międzyczasie, w roku 1980, powołano go do zarządu prowincjalnego, a w 1982 r. mianowano na urząd ekonomy prowincjalnego. W latach 1983-1988 pełnił urząd

prowincjała Prowincji Brazylii Południowej. Od roku 1989 do roku 1995 ponownie piastował urząd ekonomy prowincjalnego. W 1996 r. objął parafię w Timbo, po czym od 2001 r. znów był ekonomem prowincji. W roku 2007 został ponownie proboszczem parafii San Jose Dos Pinhais w Colonia Murici.

O. Alojzy Fludra zmarł 18 września 2023 roku w Ponta Grossa. Ceremonie pogrzebowe odbyły się następnego dnia w Parafii Serca Jezusowego w São José dos Pinhais.

Niech odpoczywa w pokoju wiecznym!
Opracował: o. Janusz Brzozowski SVD

ŚP. KS. ZENON GAŚSIOROWSKI SChr (1933-2023)

Ze smutkiem, ale też z głęboką ufnością i wiarą w zmartwychwstanie i życie wieczne informujemy, że o poranku w środę 20 września 2023 r. Pan Życia i Śmierci odwołał do siebie śp. ks. Zenona Gaśniorowskiego, chrystusowca (l. 90) w latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku duszpasterza brazylijskiej Polonii, a potem proboszcza parafii w Brojcach, Bielicach i Kozielicach.

Uroczystości pogrzebowe śp. ks. Zenona odbyły się w piątek 22 września 2023 r. w Puszczykowie.

* * *

Ks. Zenon Gaśniorowski SChr, syn Antoniego i Stanisławy z Gogolewskich, urodził się 11 lutego 1933 r. w Modlinie w powiecie i województwie warszawskim. Został ochrzczony w parafii św. Anny w Pomiechowie w diecezji płockiej. Sakrament bierzmowania przyjął w Kwidzynie 4 czerwca 1950 r.

Po ukończeniu Technikum Chemicznego w Grudziądzu w połowie sierpnia 1952 r. wstąpił do Towarzystwa Chrystusowego. We wrześniu 1952 r. w Bydgoszczy rozpoczął kanoniczny nowicjat, który ukończył 8 września 1953 r. złożeniem pierwszej profesji zakonnej. Następnie podjął studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Poznaniu. 23 maja 1959 r. z rąk abpa Antoniego Baraniaka SDB, pasterza archidiecezji poznańskiej, przyjął święcenia kapłańskie.

Po święceniach i prymicach przez pierwszy rok kapłaństwa pomagał w różnych parafiach Towarzystwa na Pomorzu Zachodnim, zastępując tamtejszych duszpasterzy. Od września 1960 r. podjął stałą posługę wikariuszowską w parafii

Matki Bożej Częstochowskiej w Maszewie, a po roku pracy w Maszewie został przeniesiony do parafii św. Józefa w Stargardzie Szczecińskim. Stamtąd po kolejnym roku – do parafii św. Ottona w Pyrzycach, gdzie przepracował zaledwie trzy jesienne miesiące 1962 r., albowiem został skierowany do posługi duszpasterskiej wśród Polonii w Ameryce Południowej.

W Ziemi Krzyża Południa spędził prawie 15 lat, od stycznia 1963 r. do października 1977 r., i posługiwał we wspólnotach parafialnych w Triunfo, Vila Rio Branes, Guarani das Missões i Rio de Janeiro. Piastował też urzędy II Radnego i Zastępcy Przełożonego w Wiceprowincji w Brazylii, a także wykładał w Papieskim Instytucie w Rio de Janeiro.

W październiku 1977 r. powrócił do ojczyzny i został skierowany do Ziębic. Następnie, w latach 1978-1979 posługiwał

jako wikariusz w parafii św. Katarzyny w Goleniowie, w latach 1979-1981 – w parafii Świętego Ducha w Szczecinie Zdrojach, a w latach 1981-1982 – w parafii Matki Bożej Bolesnej w Chociwlu. W marcu 1982 r. został wybrany Delegatem na VII Kapitułę Generalną Towarzystwa, a we wrześniu tegoż roku – mianowany administratorem-proboszczem i przełożonym wspólnoty zakonnej w parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Brojcach. Po dziewięciu latach posługi, w 1991 r., został proboszczem i przełożonym wspólnoty w parafii Matki Bożej Królowej Polski w Bielicach. W sierpniu 1996 r. został przeniesiony i ustanowiony proboszczem w parafii św. Stanisława, Biskupa i Męczennika w Kozielicach. Posługiwał tam tylko rok, gdyż w sierpniu 1997 r. otrzymał nominację na przełożonego Domu Zakonnego Towarzystwa Chrystusowego w Częstochowie.

Po upłygnięciu trzyletniej kadencji przełożenińskiej, w 2000 r., został zwolniony z tych obowiązków i przeniesiony do pomocy duszpasterskiej w parafii Wniebowzięcia NMP we Władysławowie. Po kolejnym roku został posłany do parafii Zwiastowania NMP w Potulicach i do tamtejszego Zakładu Karnego w charakterze kapelana. W lipcu 2003 r. zamieszkał jako rezydent w domu zakonnym w Ziębicach (skąd udawał się z duszpasterską posługą do pobliskiej wsi Lipa), a w styczniu 2013 r. – w domu chrystusowca-seniora w Puszczykowie, w którym zakończyła się jego ziemská pielgrzymka 20 września 2023 r.

Zmarłego Współbrata polecamy miłosierdziu Bożemu, *Requiescat in pace*

Za: www.chrystusowcy.pl